

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK II

WARSZAWA, DNIA 26 MARCA 1947 r.

Nr. 3(10)

T R E Ś C :

42. Ustawa Konstytucyjna z dnia 19.II.1947 r. o ustroju i zakresie działania Najwyższych Organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 71). 71

I. PRACA

43. Okólnik Nr. 20/47 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18.III.1947 r. w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych. 74

44. Pismo okólne Nr. 16/47 M. P. i O. S. z dn. 18.II.1947 r. w sprawie norm urlopowych w przemyśle prywatnym oraz w sprawie norm wynagrodzenia szoferów. 75

45. Pismo okólne Nr. 18/47 M. P. i O. S. z dnia 20.II.1947 r. w sprawie zmiany dotychczasowego sposobu administrowania dochodami budżetowymi z tytułu nakładanych kar za przekroczenie ustawodawstwa robotniczego. 76

46. Pismo okólne Nr. 25/47 M. P. i O. S. z dnia 21.III.1947 r. w sprawie wyrównania wartości zaopatrzenia reglamentowego. 76

47. Pismo okólne Nr. 30/47 M. P. i O. S. z dnia 25.III.1947 r. w sprawie stosowania amnestii do wykroczeń przeciwko ustawodawstwu pracy. 77

48. Pismo okólne Nr. 31/47 M. P. i O. S. z dnia 26.III.1947 r. w sprawie zmian dekretu z dn. 6.II.1945 r. o utworzeniu Rad Zakładowych. 77

II. SPRAWY INWALIDZKIE

49. Dekret z dnia 23.I.1947 r. o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 83). 78

50. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23.I.47 r. o organizacji i zakresie działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 86). 80

51. Pismo okólne Nr. 21/47 prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego z dnia 19.III.1947 r. w sprawie stałej pomocy pieniężnej dla obywateli polskich uczestników walk domowych w Hiszpanii. 83

52. Pismo okólne Nr. 24/47 Prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego z dnia 21.III.1947 r. w sprawie uruchomienia okręgowych i obwodowych urzędów inwalidzkich. 83

III. SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE

52. Dekret z dnia 3.II.1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 61). 85
54. Okólnik Nr. 17/47 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22.II.47 r. w sprawie odciążenia urzędów gminnych czynnościami zleconymi. 86
55. Okólnik Nr. 28/47 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21.III.1947 r. w sprawie uzupełnienia akt osobowych funkcjonariuszów Zarządu Centralnego M. P. i O. S. 87
56. Pismo okólne Nr. 26/47 M. P. i O. S. z dnia 21.III.1947 r. w sprawie oznak władz, urzędów i instytucji państwowych. 87
57. Pismo okólne Nr. 29/47 M. P. i O. S. z dnia 24.III.47 r. w sprawie urlopów wypoczynkowych dla funkcjonariuszów Inspekcji Pracy i Urzędów Zatrudnienia. 88
58. Pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 18.II.1947r. Nr. D. III. 3567/7/46 w sprawie pośmiertnego pracowników w służbie czynnej. 90
59. Pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 27.II.1947 r. Nr. D. V. 1448/4/47 w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych. 90
60. Uchwała Rady Ministrów z dnia 19.XII.1946 r. w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych. 91
61. Instrukcja Ministra Skarbu z dnia 20.II.1947 r. w sprawie kontroli wynagrodzeń za pracę pracowników państwowych, samorządowych oraz przedsiębiorstw państwowych i samorządowych. 91

IV. RÓŻNE

62. Okólnik Nr. 50 Ministerstwa Skarbu z dnia 1.III.1947 r. w sprawie zasad opodatkowania w 1947 r. przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym. 96

V. RUCH SŁUŻBOWY

63. Wykaz zmian personalnych w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej w miesiącu lutym 1947 r. 97

USTAWA KONSTYTUCYJNA

z dnia 19.II.1947 r.

o ustroju i zakresie działania Najwyższych Organów Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. U. R. P. Nr 18 z dn. 20. II. 1947 r., poz. 71).

Art. 1. Do czasu wejścia w życie nowej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Sejm Ustawodawczy, jako organ władzy zwierzchniej Narodu Polskiego i w oparciu o podstawowe założenia Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., zasady Manifestu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 lipca 1944 r., zasady ustawodawstwa o radach narodowych oraz reformy społeczne i ustrojowe, potwierdzone przez Naród w głosowaniu ludowym z dnia 30 czerwca 1946 r. — postanawia, co następuje o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej.

ROZDZIAŁ I.

Najwyższe Organa Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 2. Najwyższymi organami Rzeczypospolitej Polskiej są: w zakresie ustawodawstwa — Sejm Ustawodawczy, w zakresie władzy wykonawczej — Prezydent Rzeczypospolitej, Rada Państwa i Rząd Rzeczypospolitej, w zakresie wymiaru sprawiedliwości — niezawisłe sądy.

ROZDZIAŁ II.

Sejm Ustawodawczy.

Art. 3. Zakres działania Sejmu Ustawodawczego obejmuje:

- a) uchwalenie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) ustawodawstwo,
- c) kontrolę nad działalnością Rządu i ustalanie zasadniczego kierunku polityki Państwa.

Art. 4. 1. Sejm może w drodze ustawy udzielić Rządowi pełnomocnictw do wydawania dekretów z mocą ustawy, z wyłączeniem spraw: konstytucji, ordynacji wyborczej, kontroli państwowej, odpowiedzialności Prezydenta Rzeczypospolitej i ministrów, przewidzianej w art. 27, budżetu, narodowego planu gospodarczego, zmiany systemu monetarnego, poboru rekruta, ustroju samorządu i ratyfikacji umów międzynarodowych.

2. Pełnomocnictwa wymienione w ust. 1 mogą być udzielane tylko na okresy między sesjami lub w razie odroczenia sesji Sejmu oraz na okres po rozwiązaniu Sejmu Ustawodawczego do czasu ukonstytuowania się nowego Sejmu.

3. Prezes Rady Ministrów przedkłada dekrety do zatwierdzenia Radzie Państwa.

4. Prezydent Rzeczypospolitej zarządza ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej dekretów z mocą ustawy, zatwierdzonych przez Radę Państwa i podpisanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej, Prezesa Rady Ministrów i właściwych ministrów.

5. Dekrety z mocą ustawy nieprzedłożone do zatwierdzenia na najbliższej sesji Sejmu, albo których zatwierdzenia Sejm odmówił zwykłą większością, tracą moc w dniu zamknięcia lub odroczenia sesji Sejmu, o czym Prezes Rady Ministrów podaje do wiadomości w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 5. Prawo inicjatywy ustawodawczej przysługuje Rządowi, Sejmowi i Radzie Państwa.

Art. 6. Kadencja Sejmu Ustawodawczego trwa lat pięć, licząc od dnia otwarcia Sejmu.

Art. 7. 1. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje, otwiera, odracza i zamyka Sejm.

2. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje Sejm na zwyczajną sesję jesienną corocznie, najpóźniej w październiku. Sesja jesienna nie może być zamknięta przed uchwaleniem ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta, lub przed upływem dwóch miesięcy od jej zwołania.

3. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje Sejm na zwyczajną sesję wiosenną corocznie, najpóźniej w kwietniu. Sesja wiosenna nie może być zamknięta przed powzięciem uchwały w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium na podstawie wniosku Najwyższej Izby Kontroli lub przed upływem jednego miesiąca od jej zwołania.

4. Prezydent Rzeczypospolitej może w każdym czasie zwołać Sejm na sesję nadzwyczajną, a winien to uczynić w ciągu dwóch tygodni na żądanie jednej trzeciej części ustawowej liczby posłów.

Art. 8. Jeżeli Sejm w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia mu przez Rząd projektów nie uchwali ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta, Prezydent Rzeczypospolitej za zgodą Rady Państwa ogłosi te ustawy w brzmieniu projektów rządowych.

Art. 9. 1. Sejm wybiera ze swego grona Marszałka, 3 wicemarszałków, sekretarzy i komisie.

2. Mandaty Marszałka i wicemarszałków trwają po rozwiązaniu Sejmu do czasu ukonstytuowania się nowego Sejmu.

3. Marszałek mianuje urzędników sejmowych, za których działania odpowiada przed Sejmem.

Art. 10. Posłowie składają na ręce Marszałka Sejmu następujące ślubowanie:

„Ślubuję uroczyście jako poseł na Sejm Ustawodawczy według najlepszego rozumienia i zgodnie z sumieniem pracować dla dobra narodu polskiego, stać na straży jego praw demokratycznych i czynić wszystko w miarę sił i uzdolnień dla umocnienia niepodległości i pomyslnego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej.”

Art. 11. Do posłów na Sejm Ustawodawczy stosuje się przepisy art. 21, 22 i 24 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

ROZDZIAŁ III.

Prezydent Rzeczypospolitej.

Art. 12. Sejm wybiera Prezydenta Rzeczypospolitej na lat siedem bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej dwóch trzecich ustawowej liczby posłów.

Art. 13. Do sprawowania urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej stosuje się odpowiednio przepisy art. 40, 42, 43, 44, 45 ust. 1, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52 i 53 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 14. W razie opróżnienia urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej Sejm dokona niezwłocznie wyboru Prezydenta.

ROZDZIAŁ IV.

Rada Państwa.

Art. 15. 1. Do Rady Państwa wchodzi: Prezydent Rzeczypospolitej jako przewodniczący, Marszałek i wicemarszałkowie Sejmu Ustawodawczego, Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

2. W czasie wojny do Rady Państwa wchodzi również Naczelny Dowódca Wojska Polskiego.

3. Na jednomyslny wniosek Rady Państwa Sejm może uzupełnić jej skład przez powołanie dalszych członków Rady Państwa w liczbie co najwyżej trzech.

Art. 16. Zakres działania Rady Państwa obejmuje:

- a) sprawowanie zwierzchniego nadzoru nad terenowymi radami narodowymi w granicach uprawnień Krajowej Rady Narodowej i Prezydium Krajowej Rady Narodowej na zasadzie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych,
- b) zatwierdzanie dekretów z mocą ustawy, uchwalonych na podstawie pełnomocnictw, udzielonych Rządowi przez Sejm,

c) kompetencje Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wynikające z obowiązującego ustawodawstwa,

d) podejmowanie uchwał w przedmiocie wprowadzenia stanu wyjątkowego lub wojennego (art. 19 ust. 2),

e) wyrażanie zgody na ogłoszenie ustaw o budżecie, narodowym planie gospodarczym i poborze rekruta w przypadkach przewidzianych w art. 8,

f) inicjatywę ustawodawczą,

g) rozpatrywanie sprawozdań Najwyższej Izby Kontroli.

ROZDZIAŁ V.

Rząd Rzeczypospolitej.

Art. 17. Na czele Rządu stoi Prezes Rady Ministrów, pod którego przewodnictwem ministrowie tworzą Radę Ministrów.

Art. 18. 1. Dla rozpatrzenia spraw wyjątkowej wagi na życzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Prezes Rady Ministrów zwołuje Radę Gabinetową.

2. Radę Gabinetową stanowi Rada Ministrów pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 19. 1. Do Rady Ministrów i ministrów stosuje się odpowiednio przepisy art. 44, 45 ust. 1 i 2 oraz art. 56—63 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

2. Na wniosek Rady Ministrów Rada Państwa może wprowadzić stan wyjątkowy lub wojenny. Zarządzenie takie winno być przedłożone Sejmowi na najbliższym posiedzeniu do zatwierdzenia i traci moc w razie nieprzedłożenia lub odmowy zatwierdzenia przez Sejm.

ROZDZIAŁ VI.

Najwyższa Izba Kontroli.

Art. 20. 1. Najwyższa Izba Kontroli bada pod względem finansowym i gospodarczym działalność władz, instytucji i przedsiębiorstw państwowych.

2. Rada Państwa może zlecić Najwyższej Izbie Kontroli jednorazowe lub stałe kontrolowanie wszystkich lub niektórych jednostek samorządowych oraz związków lub instytucji, korzystających z pomocy Państwa lub wykonujących czynności zlecone w zakresie administracji publicznej.

Art. 21. 1. Sejm wybiera Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

2. Osobna ustawa określi organizację i sposób działania Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 22. Najwyższa Izba Kontroli bada corocznie zamknięcia rachunków państwowych i przedkłada Sejmowi wniosek w przedmiocie udzielenia lub odmówienia Rządowi absolutorium.

Art. 23. Prezes Najwyższej Izby Kontroli bierze osobiście lub przez swego przedstawiciela udział w obradach Sejmu i ma prawo zabierania głosu we wszelkich sprawach, związa-

nych ze sprawozdaniem z działalności Rządu i zamknięciem rachunków państwowych.

ROZDZIAŁ VII.

Wymiar sprawiedliwości.

Art. 24. 1. Wymiar sprawiedliwości w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej należy do sądów.

2. Sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu sędziowskiego niezawisli i podlegają tylko ustawom.

3. Sądy nie mają prawa badania ważności ustaw i dekretów z mocą ustawy należycie ogłoszonych.

Art. 25. 1. Ustawy określają ustrój i zakres właściwości sądów oraz sposób przejścia przez sądownictwo powszechne całego wymiaru sprawiedliwości.

2. Ustawy określają prawa i obowiązki sędziów, sposób ich powoływania oraz ich uposażenie.

Art. 26. Osobna ustawa ustali tryb i zakres działania organów właściwych do orzekania o legalności aktów administracyjnych w zakresie administracji publicznej.

ROZDZIAŁ VIII.

Przepisy przejściowe.

Art. 27. Osobna ustawa powoła organa właściwe do orzekania w sprawach, wynikających z odpowiedzialności konstytucyjnej ministrów oraz z odpowiedzialności Prezydenta Rzeczypospolitej, określonej w art. 51 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 28. Rząd złoży Sejmowi projekt budżetu, narodowego planu gospodarczego i ustawy o poborze rekruta na rok 1947 nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia otwarcia Sejmu Ustawodawczego.

Art. 29. Rząd przedłoży Sejmowi Ustawodawczemu do zatwierdzenia najdalej w ciągu trzech miesięcy od dnia otwarcia Sejmu dekrety z mocą ustawy, ogłoszone po dniu 23 września 1946 r. Dekrety nie przedłożone do zatwierdzenia, lub których zatwierdzenia Sejm odmówi zwykłą większością głosów, tracą moc w dniu zamknięcia sesji, na której winny były być przedłożone, o czym prezes Rady Ministrów poda do wiadomości w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

ROZDZIAŁ IX.

Przepisy końcowe.

Art. 30. Do zmiany ustawy niniejszej wymagana jest większość dwóch trzecich ustawowej liczby posłów.

Art. 31. Wykonanie ustawy niniejszej poru-

cza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 32. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

I Wiceprezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

II Wiceprezes Rady Ministrów:
Antoni Korzycki

Minister:

Wincenty Rzymowski

Minister:

Wincenty Baranowski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Spraw Zagranicznych

Zygmunt Modzelewski

Minister Bezpieczeństwa Publ.:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Roln. i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

Minister Apropowizacji i Handlu:

Włodzimierz Lechowicz

Minister Pracy i Op. Społecznej:

Kazimierz Rusinek

w/z Minister Oświaty:

Halina Kuczkowska

Kierownik Ministerstwa Żeglugi

i Handlu Zagranicznego:

Ludwik Grosfeld

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Lasów:

Bolesław Podedworny

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Poczty i Telegrafów:

Józef Putek

Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Kultury i Sztuki:

Stefan Dybowski

Kierownik Ministerstwa Informacji
i Propagandy:

Feliks Widy-Wirski

I. P R A C A

43.

OKÓLNIAK Nr 20/47 MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 marca 1947 r.

w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych.

Do

Obywateli Inspektorów Pracy
wszystkich Okręgów i Obwodów

I. Wobec zachodzących wątpliwości, jakie elementy wynagrodzenia za pracę należy brać pod uwagę przy obliczaniu należności za pracę w godzinach nadliczbowych, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

1) Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734) w brzmieniu dekretu z dnia 16 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 117) za pracę w godzinach nadliczbowych należy się dodatek do płacy **normalnej** w wysokości 50% za pierwsze dwie godziny nadliczbowe, względnie 100% za dalsze godziny nadliczbowe oraz za godziny nadliczbowe, przypadające w nocy lub w niedziele i dni świąteczne. Przy pracy akordowej dodatek ten oblicza się na podstawie płacy za czas, o ile strony inaczej się nie umówiły.

A. **Przy wynagrodzeniu za czas** (wynagrodzenie miesięczne, dniówkowe lub godzinowe) za płacę normalną, stanowiącą podstawę do obliczenia dodatku, należy uważać płacę obliczoną za godzinę pracy przy uwzględnieniu następujących składników: a) stawki zasadniczej (miesięcznej bez premii, tygodniowej, dniówkowej lub godzinowej), wynikającej z tabeli płac i zaszeregowania; b) dodatków lokalnych (stołeczny, zachodni, morski); c) dodatków za uciążliwą lub szkodliwą pracę, o ile układy zbiorowe lub umowy indywidualne takie dodatki przewidują; d) dodatków wyrównawczych, dodatków za wysługę lat i innych stałych, niezależnych od wyników pracy, dodatków pieniężnych do wynagrodzenia.

Przy płacy umówionej w stosunku dziennym, tygodniowym lub miesięcznym, normalną stawkę godzinową oblicza się przez podzielenie płacy przez odpowiednią liczbę godzin: 8,46,200 (przy skróconym cza-

sie pracy, w szczególności w górnictwie węglowym, — przez obowiązującą normę czasu pracy).

W analogiczny sposób należy obliczać dodatek za pracę nocną oraz za pracę w niedziele i święta, jeżeli układy zbiorowe lub umowy dodatek taki przewidują.

B. **Przy wynagrodzeniu akordowym**—

Za płacę normalną, stanowiącą podstawę obliczenia dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, uważa się stawki wynagrodzenia w/g tabeli płac i zaszeregowania bez zachęty akordowej, lecz z dodatkami, jak w p. A. b), c) i d). Obliczony od tych stawek dodatek 50%-wy lub 100%-wy za każdą nadliczbową godzinę pracy dodaje się do wynagrodzenia akordowego, obliczonego na podstawie wydanej ilości pracy i umówionej jednostkowej stawki akordowej.

2) Układy zbiorowe pracy, względnie ugody uzupełniające, mogą przewidywać obliczanie dodatku za godziny nadliczbowe także w stosunku do pełnego zarobku, uzyskanego w akordzie (z uwzględnieniem zachęty akordowej oraz nadwyżki akordowej), jak również w stosunku do premij i deputatów branżowych (=świadczania w produktach, wytwarzanych przez dany zakład pracy). Stosowanie jednak tego rodzaju umów w przemyśle państwowym i uspołecznionym wymaga uprzedniej zgody właściwego ministra, wydanej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

W zakładach pracy przemysłu państwowego, w których zachęta akordowa była dotychczas wliczana do podstawy obliczeniowej dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, — stan ten pozostaje nadal, lecz wymaga wyrażenia zgody przez resortowe ministerstwo.

Przez zachęta akordową rozumie się procentowe podwyższenie stawki godzinowej, stanowiące łącznie ze stawką godzinową podstawę do obliczenia stawki akordowej.

3) Do podstawy obliczeniowej dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych nie wchodzi: a) świadczenia w naturze lub ich ekwiwalenty gotówkowe (z wyjątkiem ew. deputatu branżowego), jak wyrównanie aprowizacji kartkowej, wyżywienie w stołówce, deputat węglowy, b) dodatki rodzinne, c) zwrot opłat szkolnych, d) zwrot kosztów dojazdu do pracy.

II. Pracownicy, wyjeżdżający w sprawach służbowych, nie są objęci przepisami

o normach wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, gdyż warunki ich pracy zasadniczo różnią się od warunków pracy na miejscu w zakładach pracy.

Diety, wypłacane za podróże służbowe, obejmują również wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, ew. przepracowane w czasie podróży, a pracownikom delegowanym w podróż służbową nie przysługuje prawo do otrzymywania dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Nie dotyczy to pracowników fizycznych, wysyłanych na roboty poza siedzibę stałego miejsca pracy, jak również pracowników umysłowych (np. majstrów), pracujących razem z takimi pracownikami fizycznymi. Tym pracownikom o ile pracują w godzinach nadliczbowych, należy wypłacać poza dietami, należnymi im zgodnie z regulaminem diet, — wynagrodzenie za godziny nadliczbowe pracy, faktycznie przepracowane, nie wliczając do czasu pracy czasu zużytego na podróż. Czas zużyty na podróż powinien być jednak wliczany do czasu pracy, jeśli chodzi o dojazd z siedziby zakładu do miejsca pracy i z powrotem, o ile pracownik nie otrzymuje diety (dotyczy to pracowników, którzy po przybyciu na stałe miejsce pracy są kierowani do pracy w innym miejscu).

Pracownikom, zajmującym stanowisko kierownicze, którzy dysponują samodzielnie swoim czasem, nie przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Wynagrodzenia tego nie otrzymują również pracownicy przemysłu państwowego, pobierający dodatki funkcyjne.

III. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zwraca i jednocześnie uważa na konieczność ścisłego przestrzegania przez zakłady pracy ustawy o czasie pracy. Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowana tylko w przypadkach, wymienionych w art. 8 cytowanej ustawy, przy czym wszędzie tam, gdzie przedłużenie czasu pracy ustawa uzależnia od zgody Urzędu Inspekcji Pracy — za zgodą właściwego Okręgowego Inspektora Pracy. Ponadto, zgodnie z art. 9 ustawy, zakłady pracy powinny prowadzić dla każdego pracownika osobne wykazy godzin nadliczbowych z oznaczeniem należnej za nie płacy, jak również przestrzegać, aby liczba godzin nadliczbowych poszczególnego pracownika nie przekraczała — zgodnie z art. 8 ustawy — 4 godzin na dobę i 120 godzin na rok.

Minister
K. Rusinek

44.

PISMO OKÓLNE Nr 16/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ

z dnia 18 lutego 1947 r.

w sprawie norm urlopowych w przemyśle prywatnym oraz w sprawie norm wynagrodzenia szoferów.

Do

Obywateli Inspektorów Pracy
wszystkich Okręgów i Obwodów

I. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej prosi o nadesłanie w terminie 2-tygodniowym bezpośrednio do Ministerstwa danych o tym, jakie normy urlopowe są przeważnie stosowane w poszczególnych gałęziach przemysłu prywatnego w powierzonych Obywatelom Inspektorom Pracy obwodach wzgl. okręgach.

W szczególności chodzi o informacje, czy robotnikom są udzielane urlopy 1-miesięczne (wzgl. 4-tygodniowe) po 10 latach pracy, a jeżeli tak — to czy pod warunkiem przepracowania tego okresu: a) w jednym i tym samym zakładzie pracy, b) w jakichkolwiek — choćby różnych — zakładach pracy, lecz w tej samej gałęzi przemysłu, c) w jakiegokolwiek gałęzi pracy lub przemysłu niezależnie od jej rodzaju i od zakładu pracy. Należy również zaznaczyć, czy otrzymanie tych urlopów pod warunkami, wymienionymi w punktach „b” i „c”, jest uzależnione dodatkowo od przepracowania ostatnio pewnego określonego okresu w tym samym zakładzie pracy, względnie — jeśli chodzi o punkt „c” — w tej samej gałęzi pracy.

II. Jednocześnie Ministerstwo prosi o nadesłanie do Ministerstwa, możliwie w terminie 2-tygodniowym, wykazów wynagrodzeń szoferów — za okres ostatnich 3-ch miesięcy — zatrudnionych w najważniejszych urządzeniach i instytucjach publicznych i samorządowych, w instytucjach i zakładach spółdzielczych, oraz w większych zakładach przemysłowych objętych i nieobjętych działaniem układów zbiorowych. Wykaz powinien wskazywać nazwę zakładu pracy oraz ilość zatrudnionych w nim szoferów z podaniem wypłat dokonanych każdemu szoferowi.

Wykazy powinny być sporządzone ściśle według list płac oraz obejmować wszystkie składniki wynagrodzenia, stałe i niestałe (np. uzależnione od wykonania specjalnych obowiązków), wypłacane zarówno w gotówce, jak również w postaci przydziałów w naturze. Ewent. wynagrodzenie za godziny nadliczbowe należy wyodrębnić.

Dyrektor Departamentu Pracy
Henryk Altman

45.

**PISMO OKÓLNE Nr 18/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 20 lutego 1947 r.

w sprawie zmiany dotychczasowego sposobu administrowania dochodami budżetowymi z tytułu nakładanych kar za przekroczenie ustawodawstwa robotniczego.

Do

Okręgowych Inspektorów Pracy

Na życzenie Ministerstwa Skarbu, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej decentralizuje dotychczasowy sposób administrowania dochodami budżetowymi Ministerstwa w ramach działów 2-go i 7-go Części 17-ej.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poleca Okręgowym Inspektorom Pracy wpływy z tytułu kar nakładanych za przekroczenie ustawodawstwa robotniczego zarachowywać na rachunkach miejscowych Izb Skarbowych, na dochód budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, a mianowicie:

1) Na część 17, dział 2, par. 15 — kary pieniężne nakładane przez Inspektorów pracy za przekroczenie ustawodawstwa o ochronie pracy.

2) Na część 17, dział 7, par. 15 — kary nakładane przez zakłady pracy na robotników za przekroczenia przewidziane regulaminem pracy.

Kary winny być uiszczane tylko za pośrednictwem Kas Urzędów Skarbowych lub przez P.K.O.

W związku z powyższym Okręgowe Inspektoraty pracy założą księgi dochodów budżetowych i będą nadsyłały do Ministerstwa miesięczne sprawozdania o dochodach budżetowych, po uzgodnieniu z miejscową Izbą Skarbową, pilnując terminowego wpływu nałożonych kar.

Okólnik wchodzi w życie z chwilą otrzymania, jednocześnie anuluje się pisma Ministerstwa Nr. B (676) 46 z dnia 7.II.46 i Nr. PI (2234) 46 z dn. 27.VI.46, (Dziennik Urzędowy M.P. i O.S. Nr. 5 z dnia 25.IX.46).

Nadto Ministerstwo podaje do wiadomości, że kwoty podjęte z kredytów budżetowych, nie wydatkowane w danym okresie budżetowym i zwracane po upływie tego okresu, winny być wpłacane do właściwej Izby Skarbowej na dochód budżetu część 26 Ogólny Zarząd Skarbowy, dział 1 par. 11 „Różne dochody” — w ewidencji Min. Pracy i Opieki Społecznej.

Okólnik należy podać do wiadomości Obwodowym Inspektorom Pracy.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Adam Zacharski

46.

PISMO OKÓLNE Nr 25/47

z dnia 21 marca 1947 r.

w sprawie wyrównania wartości utraconego zaopatrzenia reglamentowanego.

Do

*Obywateli Inspektorów Pracy
wszystkich Okręgów i Obwodów*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje poniżej do wiadomości Obywateli Inspektorów tekst uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1946 r. i z dnia 24 stycznia 1947 r. w sprawie wyłączenia z zaopatrzenia kartkowego niektórych kategorii i jednocześnie komunikuje, że dla przedsiębiorstw prywatnych nie będą ustalone żadne ogólne normy podwyżki płac z tytułu pozbawienia zaopatrzenia reglamentowanego. Rewizja płac pracowników tych przedsiębiorstw, zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego, powinna być przeprowadzona w drodze pertraktacji pomiędzy przedstawicielami przedsiębiorstw prywatnych a właściwymi Związkami Zawodowymi.

Natomiast dla pracowników społecznych i innych grup pracowniczych, które utraciły, względnie utracą prawo do kart zaopatrzenia, normy wyrównania będą ustalone centralnie.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn.
21.III.47 r. Nr. 25/47.

U C H W A Ł A

Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1946 r., uzupełniona uchwałą z dnia 24 stycznia 1947 r., w sprawie wyłączenia niektórych kategorii pracowników z zaopatrzenia kartkowego.

„W wyniku dyskusji uchwalono:

1. Wyłączyć z zaopatrzenia kartkowego z dniem 1 lutego 1947 r. pracowników:
 - a) Państwowej Centrali Handlowej i jej oddziałów,
 - b) władz, zakładów i przedsiębiorstw samorządu gospodarczego,
 - c) spółdzielczych z wyjątkiem Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego i budowlanych spółdzielni pracy oraz spółdzielni wydawniczych,
 - d) przedsiębiorstw prywatnych przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych i innych z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlanych,
 - e) adwokatów, literatów, dziennikarzy i artystów.

Wyłączenie nie dotyczy pracowników przemysłu spółdzielczego, o ile pracownicy tych samych gałęzi przemysłu państwowego korzystają z zaopatrzenia kartkowego.

2. Wyłączenie z zaopatrzenia kartkowego nie oznacza utraty uprawnień, które lokalnie przysługiwały pracownikom w związku z posiadaniem kart żywnościowych (np. ulgi tramwajowe, prawo do mieszkania i t. p.).
3. Skrócić okres przydzielania kart zaopatrzenia dla zdemobilizowanych i urlopowanych wojskowych z 6-ciu na 3 miesiące.
4. Ustalić, że wyłączenie z zaopatrzenia kartkowego wymienionych pracowników odbywa się bez odszkodowania ze Skarbu Państwa.
5. Wyłączeni z zaopatrzenia kartkowego pracownicy, zatrudnieni w przedsiębiorstwach prywatnych, mają prawo domagać się rewizji płac z tytułu pozbawienia ich zaopatrzenia reglamentowanego. Ustalenie zakresu tej rewizji nastąpi w drodze pertraktacji pomiędzy przedstawicielami przedsiębiorstw prywatnych a właściwymi Związkami Zawodowymi.
Pozostali pracownicy pozbawieni zaopatrzenia reglamentowanego otrzymują ekwiwalent pieniężny w formie ryczałtowego dodatku ustalonego jednolicie dla całego kraju. Ryczałt ten obliczony według cen rynkowych w IV kwartale 1946 r. odpowiadać będzie przeciętnemu faktycznemu wykonaniu norm zaopatrzenia reglamentowanego w IV kwartale 1946 r.
Sprawy ekwiwalentu pieniężnego za pozbawienie zaopatrzenia dzieci do lat 12-tu postanowiono nie rozpatrywać do czasu uchwalenia dekretu o zasiłkach pieniężnych.
6. Nadzór nad rewizją płac w związku z utratą uprawnień do kart zaopatrzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, Ministrem Aproprowiacji i Handlu oraz Związkami Zawodowymi.
7. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Aproprowiacji i Handlu oraz Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej".

47.

**PISMO OKÓLNE Nr 30/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 25 marca 1947 r.

w sprawie stosowania amnestii do wykroczeń przeciwko ustawodawstwu pracy.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych i Obwodowych
Inspektorów Pracy*

Wobec zapytań niektórych Obywateli Inspektorów Pracy, czy do wykroczeń przeciwko ustawodawstwu pracy mają zastosowanie prze-

pisy ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz 78) Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, że na podstawie art. 3 p. 3 i 4 oraz art. 4 ustawy o amnestii puszcza się w niepamięć i przebacza *wykroczenia* oraz *występki*, za które ustawa przewiduje niezależnie od kar dodatkowych karę pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny, albo obie te kary łącznie.

W przypadkach tych postępowania nie wszczyna się, a wszczęte postępowanie podlega umorzeniu, kary zaś orzeczone, a nie wykonane oraz nieściągnięte koszty iowiązki darowuje się.

Ustawa amnestyjna odnosi się do wykroczeń z zakresu ustawodawstwa pracy.

Stosowanie amnestii ma miejsce z mocy samego prawa.

W sprawach nieosądzonych winni Ob. Ob. Inspektorowie Pracy wydać krótkie postanowienia stwierdzające, iż postępowanie karne uległo umorzeniu, na mocy art. 3 p. 4 ustawy o amnestii, w sprawach zaś osądzonych, w których orzeczenia nie zostały jeszcze wykonane, krótkie postanowienia o darowaniu kary i kosztów z mocy art. 4-tej ustawy.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

48.

**PISMO OKÓLNE Nr 31/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 26 marca 1947 r.

w sprawie zmian dekretu z dnia 6 lutego 1945 r. o utworzeniu Rad Zakładowych.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych i Obwodowych
Inspektorów Pracy*

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 24, poz. 92 ogłoszony został dekret z dnia 16 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 6 lutego 1945 r. o utworzeniu Rad Zakładowych.

W związku z wejściem w życie tego dekretu czynności wyborcze i nadzorcze, należące dotychczas do Inspektorów Pracy, przeszły obecnie na związki zawodowe.

Brzmienie właściwych artykułów dekretu z dnia 6 lutego 1945 r. jest następujące:

„Art. 14. (1) Pierwsze wybory Rady Zakładowej, delegata lub mężów zaufania na terenie danego zakładu pracy zarządza okręgowa komisja związków zawodowych na wniosek zarządu oddziału pracowniczego związku zawodowego danej gałęzi pracy.

(2) Okręgowa Komisja Związków Zawodowych powołuje komisję wyborczą w składzie trzech osób spośród członków pracowniczego związku zawodowego, zatrudnionych w

danym zakładzie pracy, bądź oddziale zakładu pracy w przypadku, gdy zarządza się wybory do Rady Zakładowej lub wybór Delegata.

(3) Następne wybory przeprowadza zarząd oddziału organizacji zawodowej, obejmującej dany zakład pracy, po uprzednim zawiadomieniu okręgowej komisji związków zawodowych".

„Art. 16. (1) Wybory mogą być zaskarżone w terminie 7 dni za pośrednictwem właściwego zarządu oddziału pracowniczego związku zawodowego do okręgowej komisji związków zawodowych, która w razie uznania skargi za uzasadnioną zarządzi nowe wybory.

(2) Skarga winna być podpisana co najmniej przez $\frac{1}{5}$ ogólnej liczby wyborców, jednakże nie mniej niż przez 10 wyborców".

„Art. 20. Jeżeli Rada Zakładowa lub delegat działają w sposób sprzeczny z przepisami ustawowymi lub zarządzeniami pracowniczego związku zawodowego, obejmującego dany zakład pracy, zarząd oddziału związku, po rozpatrzeniu Rady Zakładowej lub Delegata i po

ich wysłuchaniu może wystąpić do okręgowej komisji związków zawodowych z wnioskiem o rozwiązanie Rady lub odwołanie Delegata. W razie uwzględnienia wniosku okręgowa komisja związków zawodowych wyznacza nowe wybory".

Skreśleniu uległ art. 15.

Wobec powyższego Ob. Ob. Inspektorowie Pracy winni niezwłocznie zaniechać tych czynności, które im zostały odjęte.

Nowy regulamin wyborów do Rad Zakładowych oraz regulamin wyboru mężów zaufania zostaną w niedługim czasie ogłoszone i akcja wyborcza zostanie przeprowadzona na podstawie nowych regulaminów.

Ministerstwo zwraca uwagę Ob. Ob. Inspektorów na zmianę art. 33 ust. 2 dekretu, zgodnie z którą do orzekania o naruszeniu przepisów dekretu o Radach Zakładowych powołany jest obecnie Inspektor Pracy, a nie jak dotąd Sąd Pracy.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

II. SPRAWY INWALIDZKIE

49.

DEKRET

z dnia 23 stycznia 1947 r.

o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego.

(Dz. U. R. P. Nr. 21 z dn. 1.III.1947 r., poz. 83),

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Tworzy się Główny Urząd Inwalidzki przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej oraz podległe mu urzędy inwalidzkie pierwszej i drugiej instancji jako organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego.

2. Główny Urząd Inwalidzki załatwia w ostatniej instancji całokształt spraw, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego, sprawuje nadzór nad działalnością podległych mu organów administracji zaopatrzenia inwalidzkiego i wykonuje opiekę nad uprawnionymi do tego zaopatrzenia.

3. Główny Urząd Inwalidzki jest organem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w sprawach zaopatrzenia inwalidzkiego zastrzeżonych ustawowo temu Ministrowi.

4. Na czele Głównego Urzędu Inwalidzkiego stoi Prezes, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

5. Minister Pracy i Opieki Społecznej spra-

wuje nadzór nad działalnością Głównego Urzędu Inwalidzkiego, wykonywaną w trybie ust. 2 niniejszego artykułu; w stosunku do organizacji lecznictwa osób uprawnionych do zaopatrzenia inwalidzkiego z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej współdziała Minister Zdrowia, któremu przysługuje prawo lustracji i żądania sprawozdań.

6. Regulaminy Głównego Urzędu Inwalidzkiego i podległych mu organów wydaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w trybie zarządzenia.

7. Urzędy Inwalidzkie pierwszej i drugiej instancji są urzędami niezespołonymi z władzami administracji ogólnej.

8. Minister Pracy i Opieki Społecznej ustali drogą rozporządzenia organizację i zakres działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji.

Art. 2. 1. Tworzy się Państwową Radę Inwalidzką jako organ doradczy i opiniodawczy Głównego Urzędu Inwalidzkiego we wszystkich sprawach, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego oraz opieki nad uprawnionymi do tego zaopatrzenia.

2. Państwowa Rada Inwalidzka obraduje pod przewodnictwem Prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

3. W skład Państwowej Rady Inwalidzkiej wchodzi: trzech delegatów Ministra Obrony Narodowej, po jednym delegacie Ministrów: Zdrowia, Skarbu, Sprawiedliwości, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Oświaty, Przemysłu, Apropowizacji i Handlu, Ziem Odzyskanych, po jednym delegacie Za-

ządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża, Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza i Centralnego Komitetu Opieki Społecznej, po trzech delegatów Związku Uczestników Walki Zbrojnej o Niepodległość i Demokrację i Zarządu Głównego Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej oraz 6 osób powołanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 22, poz. 131), zmienionej ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 181), wprowadza się zmiany następujące:

- 1) W art. 6 skreśla się wyrazy: „Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości”.
- 2) W art. 8 ust. 2 wyrazy: „Ministrem Skarbu i Ministrem Administracji Publicznej” zastępuje się wyrazami: „Ministrem Obrony Narodowej”.
- 3) W art. 8 ust. 3 wyrazy: „Ministrem Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Ministrem Pracy i Opieki Społecznej”.
- 4) W art. 9 ust. 3 wyrazy: „referatu spraw inwalidzkich właściwego starostwa” zastępuje się wyrazami: „inwalidzkiej pierwszej instancji”.
- 5) W art. 9 ust. 5 skreśla się wyrazy: „w porozumieniu z Ministrem Skarbu”.
- 6) W art. 17 ust. 4 wyrazy: „wydadzą w drodze rozporządzenia Minister Pracy i Opieki Społecznej i Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „wydał w drodze rozporządzenia Minister Pracy i Opieki Społecznej”.
- 7) W art. 26 skreśla się wyraz: „Skarbowa”.
- 8) W art. 31 ust. 3 wyrazy: „Minister Pracy i Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki może”.
- 9) W art. ust. 4 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 10) W art. 31 ust. 5 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 11) W art. 33 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 12) W art. 35 ust. 1 lit. a) wyrazy: „Ministra Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Głównego Urzędu Inwalidzkiego”.
- 13) W art. 40 ust. 3 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 14) W art. 43 ust. 6 wyrazy: „Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej” zastępuje się wyrazami: „Głównemu Urzędowi Inwalidzkiemu”.
- 15) W art. 51 ust. 1 lit. b) wyrazy: „Mini-

stra Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.

- 16) W art. 55 ust. 1 wyrazy: „Minister Pracy i Opieki Społecznej” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 17) W art. 68 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 18) W art. 70 wyrazy: „Ministrowi Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Głównemu Urzędowi Inwalidzkiemu”.
- 19) W art. 72 wyrazy: „upoważnia się Ministra Skarbu” zastępuje się wyrazami: „upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej” oraz skreśla się wyrazy: „Ministra Skarbu”.
- 20) W art. 75 wyrazy: „Minister Skarbu” zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki”.
- 21) W art. 78 skreśla się wyrazy: „i Ministrowi Skarbu” oraz „Ministrem Sprawiedliwości”.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Terminy i sposób przejmowania spraw inwalidzkich od władz skarbowych przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego, przewidziane dekretem niniejszym, ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze zarządzenia.

3. Do czasu przejęcia spraw inwalidzkich przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego (ust. 2) władze skarbowe załatwiają je w dotychczasowym zakresie.

Prezydent

Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej
Adam Kuryłowicz

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

Minister Obrony Narodowej
w/z Piotr Jaroszewicz

Minister Spraw Zagranicznych
Zygmunt Modzelewski

Minister Sprawiedliwości
Henryk Świątkowski

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk

50.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 stycznia 1947 r.

o organizacji i zakresie działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji.

(Dz. U. R. P. Nr 21 z dn. 1.III.1947 r., poz. 86),

Na podstawie art. 1 ust. 8 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 83) oraz art. 8 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 22, poz. 131), zmienionej ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 181), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się obwodowe urzędy inwalidzkie, których ilość, siedzibę i zakres właściwości terytorialnej ustala się w załączniku Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego.

2. Obwodowe urzędy inwalidzkie są urzędami inwalidzkimi pierwszej instancji. Kierownikiem obwodowego urzędu inwalidzkiego jest naczelnik mianowany przez Prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

§ 2. Do zakresu działania obwodowego urzędu inwalidzkiego należy:

- 1) przyjmowanie roszczeń o zaopatrzenie inwalidzkie i wniosków o uznanie osób za zaginione bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych;
- 2) przeprowadzanie postępowania wyjaśniającego w tych sprawach;
- 3) przyznawanie zaopatrzenia inwalidzkiego;
- 4) sprawowanie opieki, wynikającej z przepisów o zaopatrzeniu inwalidzkim;
- 5) wykonywanie innych czynności na zlecenie właściwego okręgowego urzędu inwalidzkiego i Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

§ 3. 1. Tworzy się okręgowe urzędy inwalidzkie, których ilość, siedzibę i zakres właściwości terytorialnej ustala się w załączniku Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego.

2. Okręgowe urzędy inwalidzkie są urzędami inwalidzkimi drugiej instancji. Kierownikiem okręgowego urzędu inwalidzkiego jest dyrektor, mianowany przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

§ 4. Do zakresu działania okręgowego urzędu inwalidzkiego należy:

- 1) orzekanie w drugiej instancji w sprawach zaopatrzenia inwalidzkiego;
- 2) dokonywanie wypłat zaopatrzenia pieniężnego;
- 3) orzekanie w pierwszej instancji w sprawach kapitalizacji rent;
- 4) sprawowanie nadzoru nad działalnością

podległych obwodowych urzędów inwalidzkich.

- 5) sprawowanie nadzoru nad położonymi na jego terenie działaniami zakładami i urządzeniami dla inwalidów;
- 6) wykonywanie innych czynności na zlecenie Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

§ 5. Do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia ze służbą wojskową, o stopniu u'raty zdolności zarobkowej, spowodowanej tym uszkodzeniem, oraz o prawie do dodatku na pielęgnację i wysokości tego dodatku, jak też o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych — powołane są:

- 1) w pierwszej instancji — inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie;
- 2) w drugiej i ostatniej instancji — inwalidzkie komisje odwoławcze.

§ 6. Inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie urzędują przy obwodowych urzędach inwalidzkich, a inwalidzkie komisje odwoławcze przy okręgowych urzędach inwalidzkich i są miejscowo właściwe dla osób zamieszkałych w odpowiednich obwodach i okręgach.

§ 7. W skład inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej wchodzi:

- 1) naczelnik obwodowego urzędu inwalidzkiego, bądź stały jego zastępca lub wyznaczony przez niego urzędnik obwodowego urzędu inwalidzkiego posiadający ukończone studia prawnicze — jako przewodniczący;
- 2) lekarz obwodowego urzędu inwalidzkiego;
- 3) lekarz czynnej służby wojskowej, delegowany przez władze wojskowe;
- 4) przedstawiciel Związku Inwalidów Wojskowych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 8. W skład inwalidzkiej komisji odwoławczej wchodzi:

- 1) dyrektor okręgowego urzędu inwalidzkiego, bądź stały jego zastępca lub wyznaczony przez niego urzędnik okręgowego urzędu inwalidzkiego, posiadający ukończone studia prawnicze — jako przewodniczący;
- 2) lekarz okręgowego urzędu inwalidzkiego;
- 3) lekarz czynnej służby wojskowej, delegowany przez władze wojskowe;
- 4) przedstawiciel Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 9. 1. Przedstawiciela Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej (§ 7 pkt. 4 i § 8 pkt. 4) i dwóch jego zastępców powołuje Prezes Głównego Urzędu Inwalidzkiego na wniosek dyrektora okręgowego urzędu inwalidzkiego spośród kandydatów przedstawionych przez Zarząd Główny Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej. Członkiem komisji może być inwalida nieposzlakowanej

przeszłości i zamieszkały na obszarze działania komisji.

2. Prezes Głównego Urzędu Inwalidzkiego może w każdym czasie odwołać przedstawiciela Związku Inwalidów Wojennych lub jego zastępców i powołać na ich miejsce innych kandydatów.

§ 10. Przy orzekaniu w sprawach o uznanie za zaginionego bez własnej winy w związku przyczynowym ze służbą wojskową na terenie i w czasie działań wojennych zamiast lekarza czynnej służby wojskowej wchodzi w skład inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej (§ 7) — urzędnik obwodowego urzędu inwalidzkiego, w skład zaś inwalidzkiej komisji odwoławczej

(§ 8) — urzędnik okręgowego urzędu inwalidzkiego.

§ 11. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministrów Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 23 marca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 189).

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

Zał. Nr 1 do rozp. M. P. i O. S.
z dn. 23.I.1947 r.

OBWODOWE URZĘDY INWALIDZKIE

L. p.	N a z w a	Siedziba	Właśc.wość terytorialna
1.	Obwodowy Urząd Inwalidzki w m. st. Warszawie	m. st. Warszawa	m. st. Warszawa i woj. warszawskie;
2.	" " " " Białymstoku	Białystok	woj. białostockie;
3.	" " " " Rzeszowie	Rzeszów	woj. rzeszowskie;
4.	" " " " Krakowie	Kraków	m. Kraków i powiaty: krakowski, miechowski, myślenicki, olkuski, nowotarski, bialski, chrzanowski, limanowski, wadowicki, żywiecki;
5.	" " " " Tarnowie	Tarnów	powiaty: bocheński, brzeski, dąbrowski, nowosądecki i tarnowski;
6.	" " " " Lublinie	Lublin	woj. lubelskie;
7.	" " " " Kielcach	Kielce	woj. kieleckie;
8.	" " " " Łodzi	Łódź	m. Łódź i woj. łódzkie;
9.	" " " " Bydgoszczy	Bydgoszcz	m. Bydgoszcz, m. Inowrocław i powiaty: bydgoski, chojnicki, inowrocławski, sępoleński, świecki, szubiński, tucholski, wyrzyski;
10.	" " " " Toruniu	Toruń	m. Toruń, m. Grudziądz, m. Włocławek i powiaty: brodnicki, grudziądzki, chełmiński, lipnowski, lubawski, nieszawski, rypiński, toruński, wąbrzeski i włocławski;
11.	" " " " Poznaniu	Poznań	m. Poznań, m. Gniezno i powiaty: poznański, chodzieski, czarnkowski, kościański, międzychodzki, nowotomyski, obornicki, szamotulski, średzki, śremski, wolsztyński, pilski, gnieźnieński, mogiłański, wągrowiecki, wrześniński i żniński;
12.	" " " " Ostrowie Wlkp.	Ostrów Wlkp.	m. Kalisz i powiaty: ostrowski, gostyński, jarociński, kaliski, kępiński, krotoszyński, leszczyński, rawicki, turecki, wschowski, kolski i koniński;
13.	" " " " Międzyrzeczu	Międzyrzec	m. Gorzów i powiaty: międzyrzecki, strzelecki, gorzowski, skwierzyński, rzepiński, sulęciński, krośnieński, świebodziński, gubiński, zielonogórski i bąbimojski;
14.	" " " " Katowicach	Katowice	m. Katowice, m. Chorzów, m. Sosnowiec i powiaty: katowicki, tarnogórski, lubliniecki, będziński i zawierciański;

L. p.	N a z w a	Siedziba	Właściwość terytorialna
15.	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Opolu	Gliwice	m. Gliwice, m. Bytom, m. Zabrze i powiaty: dobrodzieński, głubczycki, grodkowski, kluczborski, kozielski, niemodliński, niski, oleski, opolski, prudnicki, raciborski, strzelecki, bytomski i gliwicki;
16.	" " " " Pszczynie	Pszczyna	powiaty: pszczyński, rybnicki, bielski i cieszyński;
17.	" " " " Gdyni	Gdynia	m. Gdynia, m. Gdańsk, m. Sopot i powiaty: gdański, morski, lęborski i kartuski;
18.	" " " " Starogardzie	Starogard	powiaty: elbląski, kościerski, starogardzki, malborski, kwidzyński, sztumski i tczewski;
19.	" " " " Olsztynie	Olsztyn	woj. olsztyńskie;
20.	" " " " Szczecinie	Szczecin	m. Szczecin i powiaty: chojeński, choszczeński, gryficki, gryfiński, kamieński, myśliborski, nowogardzki, pyrzycki, starogardzki, szczeciński i woliński;
21.	" " " " Koszalinie	Koszalin	powiaty: białogardzki, bytowski, człuchowski, drawski, kołobrzeski, koszaliński, łobeski, miasteczki, sławieński, słupski, szczecinecki, wałecki i złotowski;
22.	" " " " we Wrocławiu	Wrocław	woj. wrocławskie.

OKRĘGOWE URZĘDY INWALIDZKIE

Zał. Nr 2 do rozp. M. P. i O. S.
z dn. 23.I.1947 r.

L. p.	N a z w a	Siedziba	Właściwość terytorialna
1.	Okręgowy Urząd Inwalidzki w m. st. Warszawie	m. st. Warszawa	Obwodowy Urząd Inwalidzki w m. st. Warszawie;
2.	" " " " Białymstoku	Białystok	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Białymstoku;
3.	" " " " Kielcach	Kielce	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Kielcach;
4.	" " " " Krakowie	Kraków	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Krakowie i Tarnowie;
5.	" " " " Lublinie	Lublin	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Lublinie;
6.	" " " " Rzeszowie	Rzeszów	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Rzeszowie;
7.	" " " " Łodzi	Łódź	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Łodzi;
8.	" " " " Bydgoszczy	Bydgoszcz	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Bydgoszczy i Toruniu;
9.	" " " " Poznaniu	Poznań	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Poznaniu, Ostrowiu Wlkp. i Międzyrzeczu;
10.	" " " " Katowicach	Katowice	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Katowicach, Opolu i Pszczynie;
11.	" " " " Gdańsku	Gdańsk	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Gdańsku i Starogardzie;
12.	" " " " Olsztynie	Olsztyn	Obwodowy Urząd Inwalidzki w Olsztynie;
13.	" " " " Szczecinie	Szczecin	Obwodowe Urzędy Inwalidzkie w Szczecinie i Koszalinie;
14.	" " " " we Wrocławiu	Wrocław	Obwodowy Urząd Inwalidzki we Wrocławiu.

51.

**PISMO OKÓLNE Nr 21/47
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU
INWALIDZKIEGO**

z dnia 19 marca 1947 r.

w sprawie stałej pomocy pieniężnej dla obywateli polskich uczestników walk domowych w Hiszpanii.

Do

Okręgowych Urzędów Inwalidzkich

W uzupełnieniu pisma okólnego Nr 13/47 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13.II. 1947 r., Główny Urząd Inwalidzki wyjaśnia, że:

- 1) przez pojęcie wszelkiej innej pomocy, należy rozumieć leczenie i protezowanie na koszt Skarbu Państwa uszkodzeń zdrowia lub kalectwa, doznanych w związku przyczynowym ze służbą wojskową,
- 2) osobom, nie posiadającym dowodów inwalidztwa, Związek Uczestników walk w Hiszpanii (Związek Dąbrowszczaków) i jego oddziały będą wydawały odpowiednie zaświadczenia, stwierdzające, że dana osoba doznała uszkodzenia zdrowia lub kalectwa podczas wojny dowowej w Hiszpanii. Zaświadczenia te będą stanowić podstawę do udzielania pomocy w ramach wymienionego na wstępie pisma okólnego.

Prezes

Głównego Urzędu Inwalidzkiego

Tadeusz Ćwik

52.

**PISMO OKÓLNE Nr 24/47
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU
INWALIDZKIEGO**

z dnia 21 marca 1947 r.

w sprawie uruchomienia okręgowych i obwodowych urzędów inwalidzkich.

Do

Obywateli Wojewodów i

Prezydenta m. st. Warszawy

W związku z ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw R. P. z dnia 1.III rb. Nr 21:

- 1) Dekretu o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego z dnia 23.I 1947 r., (poz. 83),
- 2) Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23.I 1947 r. o organizacji i zakresie działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji (poz. 86)

przesyłam w załączeniu pismo okólnie z dnia 21 marca 1947 r. Nr. 23/47 do p. o. Dyrektorów Urzędów Inwalidzkich do wiadomości z prośbą o wydanie właściwym komórkom

Urzędu Wojewódzkiego i starostom odpowiednich zarządzeń mających na celu ułatwienie nowym urządzeniom wykonania punktu 2 załączono pisma okólnego.

Równocześnie proszę Obywateli Wojewodów (Prezydenta m. st. Warszawy) o wydanie zarządzenia, aby do czasu zorganizowania przez nowe urzędy własnych komórek budżetowo-gospodarczych, tj. do dnia 30.IV br. (pkt. 3 pisma okólnego) Urzędy Wojewódzkie (Zarząd m. st. Warszawy) prowadziły nadal sprawy budżetowo-rachunkowe urzędów inwalidzkich, z tym, że dysponować kredytami budżetowymi urzędów inwalidzkich będą kierownicy tych urzędów.

Prezes

Głównego Urzędu Inwalidzkiego

Tadeusz Ćwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S.
Nr. 24/47 z dn. 21.II.1947 r.

**PISMO OKÓLNE Nr 23/47
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU
INWALIDZKIEGO**

z dnia 21 marca 1947 r.

w sprawie uruchomienia Okręgowych i Obwodowych urzędów inwalidzkich.

Do

Urzędów Wojewódzkich

(na ręce p. o. Dyrektorów Okręgowych Urzędów Inwalidzkich)

W związku z ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 21 z dnia 1.III rb.:

- a) Dekretu o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego z dnia 23.I 1947 r. (poz. 83),
- b) Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23.I 1947 r. o organizacji i zakresie działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji (poz. 86),

oraz w związku z okólnikiem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11.II 1947 r. Nr 12/47, wyjaśniam i zarządzam, co następuje:

1. Z dniem ogłoszenia dekretu o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego, tj. z dniem 1.III rb. wszystkie oddziały spraw inwalidzkich Urzędów Wojewódzkich i Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy oraz referatów spraw inwalidzkich starostw z wyjątkiem tych, które podlegają likwidacji, urzędują jako Okręgowe względnie Obwodowe urzędy inwalidzkie niespolone z władzami administracji ogólnej. P. o. kierowników (dyrektorów względnie naczelników) tych urzędów stają się z tym dniem całkowicie i bezpośrednio odpowiedzialni za działalność i sprawne funkcjonowanie tych urzędów — bez względu na to, czy mieszczą się one we własnych

lokalach, czy też jeszcze w lokalach urzędów wojewódzkich względnie starostw.

2. Kierownicy oddziałów spraw inwalidzkich Urzędów Wojewódzkich w Pruszkowie, Krakowie i Poznaniu przeprowadzą niezwłocznie likwidację oddziałów i referatów spraw inwalidzkich, które podlegają tej likwidacji. P. o. dyrektora Okręgowego Urzędu Inwalidzkiego w Poznaniu zorganizuje niezwłocznie obwodowy urząd inwalidzki w Międzyrzeczu, przewidziany wspomnianym na wstępie rozporządzeniem. O dokonaniu likwidacji wspomnianych wyżej komórek i o zorganizowaniu obwodowego urzędu inwalidzkiego w Międzyrzeczu należy zawiadomić niezwłocznie G. U. I.
3. Kredyty dla okręgowych i obwodowych urzędów inwalidzkich w m-cu marcu i kwietniu br. będą uruchamiane, ze względów technicznych, w sposób dotychczasowy, tj. za pośrednictwem Urzędów Wojewódzkich.
4. Do dnia 30 kwietnia 1947 r. okręgowe urzędy inwalidzkie winny zorganizować własne komórki budżetowo-rachunkowe i załatwić wszystkie formalności z tym związane tak, aby w momencie przejmowania spraw budżetowo-rachunkowych z Urzędów Wojewódzkich uniknąć chaosu (np. opóźnienia w wypłacie poborów itp.) i nieporozumień.

(Nadmienna się, że Izby Skarbowe wypłacają z § 1 „Płace” nawet przed otwarciem kredytów).

W szczególności należy zaprowadzić rachunkowość dla urzędów inwalidzkich zgodnie z przenisami rachunkowo-kasowymi dla władz i urzędów państwowych (załącznik Nr. 1 do Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z dnia 30.III.1935 r. Nr 9, poz. 178) oraz okólnikiem Min. Pracy i Opieki Społecznej Nr. 12/46 z dnia 28.VI.1946 r. w sprawie gospodarki budżetowej (Dz. Urz. Min. Pr. i Op. Społ. Nr 4 z dnia 15.VII.1946 r. poz. 2) przesłanym swego czasu wszystkim urzędom inwalidzkim.

W celu dokładnego zapoznania się z prowadzeniem rachunkowości i sprawozdawczości, należy delegować jednego z pracowników rachunkowych do Izby Skarbowych lub wydziałów budżetowo-gospodarczych Urzędów Wojewódzkich względnie Urzędów Zatrudnienia — jako władzy asygnującej II instancji.

W potrzebne książki rachunkowe i druki należy zaopatrzyć się na miejscu. W wypadku niemożności nabycia wszystkich druków, należy brakujące odbić na powielaczu lub maszynie do pisania.

5. Księgi inwentarza należy założyć i prowadzić w taki sam sposób, w jaki prowadzą

je Urzędy Wojewódzkie. Wszystkie ruchomości, stanowiące własność właściwego urzędu inwalidzkiego, winny być wciągnięte do księgi inwentarzowej.

6. Ze względu na stosunkowo małą liczbę pracowników w poszczególnych urzędach inwalidzkich i zniesienie przydziałów aprowizacji do stołówek, nie należy na razie własnych stołówek organizować, lecz wypłacać ekwiwalent w wysokości ustalonej przez Min. Apropowizacji, tj. po 600 zł. miesięcznie na pracownika (na Ziemiach Odzyskanych po 800 zł.) względnie porozumieć się z Urzędem Wojewódzkim, lub innym urzędem, dla korzystania wspólnie z istniejącej już stołówki.
7. Szczegółowe zarządzenie, dotyczące spraw personalnych pracowników urzędów inwalidzkich (umowy, nominacje, legitymacje) zostanie wydane dodatkowo.
8. Ze względu na szczupłość personelu urzędów inwalidzkich i brak personelu fachowego z jednej strony, a konieczność sprawnego wykonania wszystkich zadań tych urzędów z drugiej — jest rzeczą niezmiernie ważną właściwa organizacja pracy. Zasadniczą sprawą jest tu opracowanie szczegółowego podziału czynności urzędu, obejmującego zakres działania każdego pracownika i stałą kontrolę wykonywanych czynności przez kierowników urzędów. Projekty szczegółowego podziału czynności w okręgach i obwodach urzędów inwalidzkich przy uwzględnieniu czasu, jaki każda z tych czynności absorbuje, należy nadesłać Głównemu Urzędowi Inwalidzkiemu do zatwierdzenia w terminie do dnia 20 kwietnia 1947 r.
9. Wszystkie urzędy inwalidzkie winny zaprenumerować Dziennik Ustaw R. P. Dziennik Urzędowy Min. Pracy i Opieki Społecznej będzie dostarczany urzędom bezpłatnie.
10. Kierownikom okręgowych i obwodowych urzędów inwalidzkich polecam jak najściślej współpracę z urzędami administracji ogólnej oraz miejscowymi urzędami niespolonymi.

Ob. Ob. Wojewodom (Prezydentowi m. st. Warszawy) należy składać periodyczne sprawozdania z działalności urzędów.

Odpis niniejszego pisma okólnego zostaje równocześnie przesłany do wiadomości ob. Wojewodom i Prezydentowi m. st. Warszawy z prośbą o wydanie podległym im organom odpowiednich zarządzeń w związku z pkt. 2 i 3 tego pisma.

Prezes
Głównego Urzędu Inwalidzkiego
Tadeusz Cwik

III. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE

53.

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 16 z dn. 19.II.1947 r., poz. 61),

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Obowiązki uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym podlegają:

- 1) a) władze i urzędy;
 - b) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe;
 - c) przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem Państwa lub samorządu;
 - d) monopole państwowe;
 - e) instytucje, zakłady, osoby prawa publicznego i fundusze, posiadające osobowość prawną;
 - 2) instytucje kredytowe i ubezpieczeniowe;
 - 3) spółdzielnie i ich związki;
- jak również w zakresie art. 3 dekretu niniejszego:
- 4) przedsiębiorstwa, zakłady i zajęcia, poza wymienionymi w punktach 1) — 3), jeżeli są obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych lub ksiąg uproszczonych, przewidzianych w dekreście z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 174);
 - 5) osoby prawne, nie objęte punktami 1) — 4) bez względu na to, czy działalność ich jest obliczona na zysk.

2. Udział w obrocie bezgotówkowym państwowych władz, urzędów oraz przedsiębiorstw i zakładów, nie mających osobowości prawnej, określają właściwe dla nich przepisy rachunkowo-kasowe.

3. Minister Skarbu władny jest zwalniać poszczególne kategorie uczestników obrotu bezgotówkowego (ust. 1) od wszystkich lub niektórych obowiązków, wynikających z dekretu niniejszego, co do wszystkich lub niektórych rodzajów transakcji, w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.

Art. 2. 1. Uczestnicy obrotu bezgotówkowego, wymienieni w art. 1 ust. 1 pkt. 1) — 3), niniejszego dekretu, są obowiązani:

- a) do posiadania rachunku bieżącego w jednej z instytucji kredytowych, wymienionych w art. 4 niniejszego dekretu;
- b) do regulowania rozrachunków pieniężnych między uczestnikami obrotu bezgotówkowego (art. 1 ust. 1) w drodze przelewów bankowych, przy czym obowiązek ten nie dotyczy drobnych wypłat gotówkowych,

dokonanych przez uczestników obrotu bezgotówkowego z kasy podręcznej, jak również wpłat i wypłat, związanych z detalicznymi obrotami gospodarczymi uczestników obrotu bezgotówkowego;

- c) do lokowania wolnych zasobów gotówkowych na swych rachunkach bieżących.

2. Wolnymi w rozumieniu dekretu niniejszego są te zasoby gotówkowe, które przy wykonywaniu przez uczestnika obrotu bezgotówkowego normalnych czynności gospodarczych przekraczają stan koniecznego pogotowia kasowego.

3. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzeń, wydanych w porozumieniu z właściwymi ministrami, górną granicę drobnych wypłat gotówkowych (ust. 1 pkt. b) oraz górną granicę pogotowia kasowego (ust. 1 pkt. c) dla poszczególnych uczestników obrotu bezgotówkowego.

Art. 3. 1. Uczestnicy obrotu bezgotówkowego, wymienieni w art. 1 ust. 1 pkt. 4 i 5, są obowiązani:

- a) do posiadania rachunku bieżącego w jednej z instytucji kredytowych, wymienionych w art. 4, o ile dokonują obrotów z uczestnikami obrotu bezgotówkowego, wymienionymi w art. 1 ust. 1 pkt. 1) — 3);
- b) do regulowania rozrachunków pieniężnych z uczestnikami obrotu bezgotówkowego, wymienionymi w art. 1 ust. 1 pkt. 1) — 3), w drodze przelewów bankowych, przy czym obowiązek ten nie dotyczy drobnych wypłat gotówkowych, jak również wpłat i wypłat, związanych z detalicznymi obrotami gospodarczymi.

2. Obowiązek określony w ust. 1 lit. a) powstaje z chwilą regulowania rozrachunków pieniężnych, a ustaje z końcem miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu, w którym dokonano ostatniego rozrachunku z uczestnikiem obrotu bezgotówkowego, wymienionym w art. 1 ust. 1 pkt. 1) — 3).

3. Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia górną granicę drobnych wypłat gotówkowych (ust. 1, pkt. b).

Art. 4. 1. Rachunki bieżące uczestników obrotu bezgotówkowego mogą być prowadzone z jednej z następujących instytucji kredytowych: Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztovej Kasie Oszczędności, Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, Banku Handlowym w Warszawie Sp. Akc., Banku Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc. w Poznaniu, Polskim Banku Komunalnym S. A. w Warszawie, Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Banku Komunalnym, komunalnych kasach oszczędności, spółdzielniach kredytowych oraz oddziałach wymienionych instytucji.

2. Minister Skarbu może w drodze zarządzeń ogłaszanych w Monitorze Polskim dokonywać

zmian i uzupełnień listy instytucji, uprawnionych do prowadzenia rachunków bieżących w myśl niniejszego dekretu.

Art. 5. 1. Uczestnicy obrotu bezgotówkowego wymienieni w art. 1 ust. pkt. 1) i 3) winni ześrodkować wszystkie swe obroty na rachunku bieżącym w jednej instytucji kredytowej.

2. Uczestnicy obrotu bezgotówkowego mogą posiadać poza rachunkiem bieżącym w myśl dekretu niniejszego także rachunek żyrowy w Narodowym Banku Polskim i rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności.

3. Uczestnik obrotu bezgotówkowego, posiadający oddziały swego przedsiębiorstwa w różnych miejscowościach, może dla każdego z tych oddziałów prowadzić osobno rachunki bieżące w instytucjach kredytowych (art. 4). Jeżeli w miejscowości, w której ma być prowadzony rachunek bieżący oddziału, znajduje się oddział instytucji kredytowej, prowadzącej rachunek bieżący centrali przedsiębiorstwa, należy prowadzić rachunek bieżący oddziału przedsiębiorstwa w oddziale tej instytucji kredytowej.

Art. 6. 1. Uczestnikom obrotu bezgotówkowego służy prawo swobodnego wyboru instytucji kredytowej (art. 4), w której pragną prowadzić swe rachunki bieżące.

2. Uczestnicy obrotu bezgotówkowego; korzystający z kredytu bankowego, mogą prowadzić swe rachunki bieżące tylko w instytucji kredytowej udzielającej kredytu, chyba że ze względów gospodarczo - uzasadnionych instytucja ta wyrazi swą zgodę na prowadzenie rachunku bieżącego w innej instytucji kredytowej. Przepis ten nie narusza przepisów art. 5, ust. 2 i 3.

3. Przepisy szczególne o obowiązku lokowania funduszy w określonych instytucjach kredytowych pozostają w mocy.

Art. 7. 1. Urzędnik lub funkcjonariusz wymienionego w art. 1, ust. 1, pkt. 1), 2), 3) i 5) uczestnika obrotu bezgotówkowego, który nie dopełnił obowiązku, przewidzianego w art. 2 lub 3 niniejszego dekretu, podlega karze więzienia do lat 5.

2. Jeżeli sprawca naruszył inne przepisy niniejszego dekretu lub przepisy rozporządzeń na jego podstawie wydanych, podlega karze grzywny do 50.000 złotych.

Art. 8. 1. Uczestnikowi obrotu bezgotówkowego, wymienionemu w art. 1 ust. 1 pkt. 4), który nie dopełnił obowiązku, przewidzianego w art. 3 ust. 1 pkt. a) niniejszego dekretu, podwyższa się o 50% stawki podatku obrotowego, wymienione w art. 17 ust. 1 pkt. 1) lit. a), pkt. 2), lit. a), pkt. 4), pkt. 6) i pkt. 7) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr. 3, poz. 23). Podwyżka stawki podatku ustaje z końcem miesiąca, w którym dokonano otwarcia rachunku bieżącego lub z chwilą ustania obowiązku posiadania rachunku bieżącego (art. 3 ust. 2).

2. Uczestnikowi obrotu bezgotówkowego, wymienionemu w art. 1 ust. 1 pkt. 4), który dopełnił obowiązku przewidzianego w art. 3 ust. 1

lit. b) niniejszego dekretu, podwyższa się o 50% stawki podatku obrotowego, wymienione w ust. 1, od obrotu osiągniętego w miesiącu, w którym nastąpiło naruszenie obowiązku przewidzianego w art. 3 ust. 1 lit. b).

Właściwa władza podatkowa I instancji może przedłużyć okres podwyżki stawki na następne kolejne miesiące nie dłużej jednak jak na 6 miesięcy.

3. Uczestnikowi obrotu bezgotówkowego, wymienionemu w art. 1 ust. 1 pkt. 4), który naruszył inne przepisy niniejszego dekretu lub przepisy rozporządzeń na jego podstawie wydanych, podwyższa się o 10% stawki podatku obrotowego, wymienione w ust. 1, od obrotu osiągniętego w miesiącu, w którym naruszenie to nastąpiło.

4. Wymiaru poboru i ściągnięcia podwyżek dokonuje władza podatkowa w trybie przewidzianym dla podatku obrotowego.

Art. 9 Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości
Leon Chajm

54.

**OKÓLNIAK Nr 17/47
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 22 lutego 1947 r.

w sprawie odciążenia urzędów gminnych czynnościami zleconymi.

Do

wszystkich Urzędów.

Podległych i Nadzorowanych

W wykonaniu Okólnika Nr. 9 Prezesa Rady Ministrów z dn. 6 lutego 1947 r. Nr. O-II-b1/6 stwierdzającego, że różne władze państwowe a nawet instytucje społeczne przeciążają urzędy gminne czynnościami do nich nienależącymi, co w szczególności dotyczy posługiwania się urzędami gminnymi dla doręczeń wszelakiego rodzaju wezwań, zawiadomień itp., oraz stwierdzając, że przeciążenie urzędów gminnych tego rodzaju zajęciami w znacznej mierze zmniejsza zdolność urzędów gminnych poświęcając się zajęciom właściwym, nierównie ważniejszym tak ze stanowiska ogólnopństwowego, jak i ze względu na interes gminy i jej mieszkańców, polecam wszystkim urzędom podległym i nadzorowanym:

1) zrewidowanie dotychczasowego systemu korzystania z pomocy urzędów gminnych

w kierunku maksymalnego ograniczenia korzystania z tej pomocy;

- 2) bezzwłoczne zaprzestanie obciążania gmin czynnościami niekoniecznymi i niecelowymi;
- 3) doręczanie wszelkiego rodzaju wezwań, zawiadomień itp. za pośrednictwem poczty wszędzie, gdzie już istnieją urzędy czy też agencje pocztowe.

Ze sposobu wykonania powyższych poleceń proszę w najkrótszym czasie złożyć odpowiednie sprawozdanie.

Minister

Kazimierz Rusinek

55.

**OKÓLNIAK Nr. 28/47
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 21 marca 1947 r.

w sprawie uzupełnienia akt osobowych funkcjonariuszów Zarządu Centralnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Zarządzam uzupełnienie akt osobowych przez funkcjonariuszów Zarządu Centralnego Ministerstwa w terminie nieprzekraczalnym do dnia **30 września 1947 r.**

Każdy funkcjonariusz winien — o ile dotychczas tego nie uczynił — dostarczyć do swych akt osobowych następujące dokumenty:

1. świadectwo urodzenia, świadectwo ślubu, świadectwo urodzenia dzieci,
2. świadectwo stwierdzające stopień posiadanego wykształcenia (w przypadku zaginięcia lub zniszczenia wypis postanowienia sądu zgodnie z dekretem z dnia 7 lipca 1945 r. o odtwarzaniu dyplomów i świadectw z ukończenia nauki (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 164) i dekretem z dnia 8 października 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 305),
3. świadectwa z przebiegu dotychczasowej pracy,
4. dowód stwierdzający stosunek do służby wojskowej,
5. dowód obywatelstwa polskiego (wystarczającym dowodem jest posiadanie „Kennkarty”),
6. powołanie się na referencje dwóch osób z podaniem nazwiska i imienia, stanowiska społecznego lub zawodu, dokładnego adresu, bądź też powołanie się na opinię partyj politycznych, organizacji społecznych, stowarzyszeń.
7. od byłych funkcjonariuszów państwowych — dowód ustalający przebieg służby, charakter stosunku służbowego (etat, prowizorium, praktyka, kontrakt) i posiadaną grupę uposażenia (w przypadku niemożności dostarczenia odpowiednich dokumentów, oświadczenie dwóch świadków, złożone do protokołu w Wydziale Perso-

nalnym Ministerstwa, u notariusza lub przed inną władzą państwową),

8. zaświadczenie Zarządu Gminnego lub Zarządu Miejskiego, ustalające miejsce zamieszkania w okresie okupacji, albo inne dowody stwierdzające tę okoliczność.

W aktach osobowych każdego funkcjonariusza winny znajdować się tylko poświadczone odpisy wyżej wymienionych dokumentów.

Każdy funkcjonariusz winien zatem dostarczyć do Wydziału Personalnego Ministerstwa poświadczone przez uprawnioną do tego władzę odpisy dokumentów, bądź też oryginały z odpisami sporządzonymi pismem maszynowym. Oryginały dokumentów, po sprawdzeniu i poświadczeniu odpisów, zostaną natychmiast zwrócone zainteresowanym.

Niedostarczenie dokumentów w wyżej wymienionym terminie, spowoduje wyciągnięcie konsekwencji służbowych, aż do rozwiązania stosunku służbowego z funkcjonariuszem.

Minister

Kazimierz Rusinek

1 zał.

Zał. do o. M. P. i O. S. z dn. 21,III,1947 r.

Warszawa, dnia 1947 r.

Ja niżej podpisany
stwierdzam własnoręcznym podpisem przyjęcie do wiadomości Okólnika Nr.
. w sprawie uzupełnienia akt osobowych funkcjonariuszów Zarządu Centralnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

podpis

56.

**PISMO OKÓLNE Nr 26/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 21 marca 1947 r.

w sprawie oznak władz, urzędów i instytucji państwowych.

Do

wszystkich Urzędów Podległych

Okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr 16 z dnia 28 stycznia 1947 r. Nr. D. I. 1239/1/47, powiadomiono, iż Mennica Państwowa przystąpiła do wykonania oznak (tablic) dla instytucji państwowych według wymogów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 245 z 1930 r.).

W chwili obecnej Mennica Państwowa sporządza narazie tablice zawierające nazwę instytucji. Tablice owalne z herbem Państwa będą wykonane później.

Tablice wykonane przez Mennicę Państwową odlewane są z metalu wagi około 12 kg., pow-

leczone lakierem o barwie białej i czerwonej. Cena tablicy wraz z opakowaniem i przesyłką wynosi 2.000 zł. Należność płatna przy odbiorze przesyłki, lub za zaliczeniem.

Przy dokonywaniu wpłat powoływać się należy na numer zamówienia mennicy, podając numer rachunku i opakowania tablicy.

Wykonanie zamówień w terminie dwutygodniowym, z zastrzeżeniem, że termin ten może ulec przedłużeniu w wypadku wpłynięcia większej ilości zamówień. Zamówienie należy kierować pod adresem: Mennica Państwowa, Warszawa-Praga, ul. Markowska 18.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poleca urzędom, które dotychczas tablic nie posiadają, zaopatrzyć się niezwłocznie w odnośne tablice, przyczym przy zamówieniu należy podać wymiary tablic, wysokość liter napisów oraz używane w oznakach skróty nazw ściśle w/g wy-mogów zarządzenia z dnia 12 marca 1946 r. Nr D. I. 2540/1/46.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
A. Zacharski

57.

**PISMO OKÓLNE Nr 29/47
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 24 marca 1947 r.

w sprawie urlopów wypoczynkowych dla funk-cjonariuszów Inspekcji Pracy i Urzędów Za-trudnienia.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy,
Naczelników Urzędów Zatrudnienia.*

Urlopy wypoczynkowe dla funkcjonariuszów Inspekcji Pracy i Urzędów Zatrudnienia będą udzielane w bieżącym roku w czasie od 1 maja do 31 grudnia 1947 r., na podstawie i zasadach ustalonych w ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164).

W związku z powyższym, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zarządza sporządzenie przez Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy, Naczelników Urzędów Zatrudnienia, w stosunku do podległego im personelu (wzór załącznik Nr 1) planu urlopów wypoczynkowych na rok 1947. Plan ten należy nadesłać do wglądu do Wydziału Personalnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w terminie do dnia 30 kwietnia 1947 r.

Równocześnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej upoważnia Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy, Naczelników Urzędów Zatrudnienia do udzielania podległym funkcjonariuszom urlopów wypoczynkowych za rok 1947 na zasadach przytoczonych w niniejszym piśmie

okólnym i w ramach sporządzonych planów urlopowych.

Urlopy wypoczynkowe dla Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy, Naczelników Urzędów Zatrudnienia udzielane będą na podstawie decyzji Ministerstwa. Zainteresowany winien skierować podanie o urlop wypoczynkowy do Wydziału Personalnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z zaznaczeniem czasu, w którym chciałby wykorzystać urlop oraz podając równocześnie imię i nazwisko, stanowisko służbowe funkcjonariusza, któremu chce powierzyć zastępstwo na okres urlopu wypoczynkowego. Rozpoczęcie urlopu przez Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy, Naczelników Urzędów Zatrudnienia może nastąpić dopiero po otrzymaniu pozytywnej decyzji Ministerstwa.

Przy układaniu planu urlopów wypoczynkowych na rok 1947 należy postępować według następujących wytycznych:

- a) prawo do urlopu wypoczynkowego powstaje po przesłużeniu przynajmniej roku w służbie państwowej,
- b) z uwagi na silnie odczuwany brak personelu wykwalifikowanego oraz z uwagi na stadium ciągłej jeszcze organizacji, w której znajduje się administracja państwowa, **maksymalny wymiar urlopu wypoczynkowego w roku bieżącym nie może przekraczać czterech tygodni,**
- c) do wymiaru urlopu wypoczynkowego należy zaliczyć wszystkie urlopy okolicznościowe udzielone w ciągu roku, z wyjątkiem krótkich urlopów dla załatwienia ważnych spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych, nie przenoszących jednorazowo dni trzech,
- d) z urlopu wypoczynkowego może korzystać **równocześnie najwyżej tylko jedna czwarta część ogólnej ilości funkcjonariuszów danej komórki organizacyjnej.**

Żadne reklamacje w sprawie przesunięcia terminów urlopów wypoczynkowych uwzględnienie nie będą, z wyjątkiem, gdy przesunięcie to jest powodowane względami służbowymi. W takich przypadkach prawo decyzji przysługuje Ob. Ob. Okręgowym Inspektorom Pracy, Naczelnikom Urzędów Zatrudnienia.

Urlop wypoczynkowy rozpoczyna funkcjonariusz po otrzymaniu od Ob. Ob. Okręgowego Inspektora Pracy, Naczelnika Urzędu Zatrudnienia pisma, które jest dokumentem stwierdzającym przyznanie urlopu wypoczynkowego (załącznik Nr 2 lub Nr 3).

Funkcjonariusz, któremu przyznany został urlop wypoczynkowy, wypełnia nadesłany mu przy załączniku Nr 2 lub 3 formularz (załącznik Nr 4), podając miejsce, w którym będzie przebywał w czasie przyznanego mu urlopu wypoczynkowego.

W żadnym przypadku nie może być funkcjonariuszowi państwowemu wypłacone wynagrodzenie (odszkodowanie) za niewykorzystany urlop.

W przypadku zaistnienia wątpliwości, odnośnie kwestii związanej z urloпами wypoczynkowymi należy zwracać się do Wydziału Personalnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Za dokładne wykonanie powyższych zarządzeń odpowiedzialni są Ob. Ob. Okręgowi Inspektorzy Pracy, Naczelnicy Urzędów Zatrudnienia.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Dr. Adam Zacharski

4 zał.

Zał. Nr 2 do p. o. M. P. i O. S.
z dn. 24.III.47 r. Nr 29/47.

Nazwa Urzędu

Nr.

data 1947 r.

Do

Obywatel

w

na ręce

Na podstawie art. 36 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) udzielam Obywatel urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia do dnia 1947 r. włącznie.

1 załącznik do zwrotu
po wypełnieniu

.....
podpis

Zał. Nr 3 do p. o. M. P. O. S.
z dn. 24.III.47 r. Nr 29/47.

Nazwa Urzędu

Nr.

data 1947 r.

Do

Obywatel

w

na ręce

Na podstawie art. 105 ustawy z dnia 17 lutego 1922r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) udzielam Obywatel urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia do dnia 1947 r. włącznie.

1 załącznik do zwrotu.
po wypełnieniu

.....
podpis

Nazwa Urzędu

PLAN URLOPÓW WYPOCZYNKOWYCH W R. 1947

L. P.	Nazwisko i imię	Stanowisko służbowe	Data rozpoczęcia pracy lub ponownego przyłączenia do pracy na poczet urlopu wypoczynkowego	Urlopy udzielone w ciągu roku, a podlegające zaliczeniu na poczet urlopu wypoczynkowego	Wymiar urlopu przyznany przez Okręgowego Inspektora Pracy, Nacz. Urz. Zatrudn. i czas jego trwania od — do	Kto przewidywany jest na zastępstwo. Imię i nazwisko, stanowisko służbowe	Uwagi

Zał. Nr 1 do p. o. M. P. i O. S. z dn. 24.III.47 r. Nr 29/47.

Zał. Nr 4 do p. o. M. P. i O. S.
z dn. 24.III.47 r. Nr 29/47.

Nazwisko i imię

Urząd

data 1947 r.

drogą służbową

Do

w

Niniejszym komunikuję, że od dnia
do dnia tj. w czasie przyznanego mi
urlopu, będę znajdował się

w powiat Województwo

miejsowość, ulica, Nr domu poczta

W przypadku zmiany miejsca pobytu, zobowiązuję się natychmiast, listem poleconym, zawiadomić o tym

podpis

58.

**P I S M O
MINISTERSTWA SKARBU**

z dn. 18 lutego 1947 r. Nr D. III. 3567/7/46.

w sprawie pośmiertnego pracowników służby
czynnej.

Do

wszystkich Władz Centralnych

W związku z niejednolitym postępowaniem władz i urzędów asygnujących przy wypłatach t. zw. pośmiertnego z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu funkcjonariuszów służby czynnej, dokonywanych na podstawie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 531 z r. 1936 Nr 28, poz. 175 z r. 1946 i Nr 51, poz. 287 z 1946), Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie podległym władzom i urzędom, mającym prawo asygnowania ze sum budżetowych, odpowiednich zarządzeń, uwzględniających następujący tryb postępowania:

- wypłaty z tytułu pośmiertnego winny być dokonywane na ogólnych zasadach, przewidzianych w przepisach rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych (zał. Nr 1 do Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. Nr 9, poz. 178);
- kredyty na wydatki z powyższego tytułu należy uruchamiać w § 2 p. n. „Różne świadczenia osobowe” właściwych części, działów i rozdziałów budżetu;

c) w razie potrzeby władze i urzędy asygnujące mogą zarządzać wypłatę pośmiertnego nawet wtedy, gdyby asygnata chwilowo nie znajdowała pokrycia w otwartych kredytach, z tym jednak zastrzeżeniem, że władza niezwłocznie postara się o uruchomienie na ten cel odpowiedniego kredytu.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu nadmienia, że w przypadkach, gdy podstawą obliczenia pośmiertnego jest ostatnio przez zmarłego funkcjonariusza pobrane uposażenie, należy przez to rozumieć uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami: rodzinnym, lokalnym, funkcyjnym, służbowym, naukowym i wyrównawczym.

Zarazem Ministerstwo Skarbu nadmienia, że wobec postanowienia zawartego w art. 7 ustawy z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 139), w myśl którego funkcjonariuszowi państwowemu ani jego rodzinie nie służy prawo do uposażenia za okres od dnia 1 września 1939 r. do dnia ponownego objęcia służby państwowej, nie należy wypłacać pośmiertnego rodzinom tych pracowników, którzy zmarli w czasie okupacji.

Dyrektor Departamentu
Ivanka

59.

**P I S M O
MINISTERSTWA SKARBU**

z dn. 27 lutego 1947 r. Nr D. V. 1448/4/47

w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych.

Do

*Prezydium Rady Ministrów
i wszystkich Ministrów*

W wykonaniu pkt 7 uchwały Rady Ministrów powziętej dnia 19 grudnia 1946 r. w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych przesyłam w załączeniu wydaną instrukcję*) w sprawie sposobów, organów i terminów kontroli wynagrodzeń pracowniczych i mam zaszczyt prosić o zarządzenie ścisłego stosowania się do postanowień instrukcji przez wszystkie objęte kontrolą i podległe Obywatelowi Ministrowi lub pozostające pod Jego nadzorem władze, urzędy i instytucje.

Jednocześnie nadmieniam, że wszystkie instytucje podlegające kontroli otrzymują bezpośrednio instrukcje od organów, które zostały powołane do kontroli. Gdyby instytucja podlegająca kontroli nie otrzymała instrukcji, winna zwrócić się do właściwego organu kontroli. Mam zaszczyt prosić Obywatela Ministra o wydanie w tym kierunku odpowiednich zarządzeń.

*) Zob. poz. 61.

W odniesieniu do pkt 6 uchwały Rady Ministrów wyjaśniam, co następuje:

Suma 30.000 zł miesięcznie stanowi maksymalne wynagrodzenie, pobierane z instytucji objętych pkt 2 uchwały Rady Ministrów, przez pracowników państwowych i samorządowych, nie opłacających podatku od wynagrodzeń, z tytułu czynności służbowych pełnionych zarówno w związku z zajmowanym stanowiskiem służbowym jak i z tytułu czynności służbowych dodatkowych i zleconych. Postanowienie to nie narusza postanowień uchwały Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. o maksymalnym wynagrodzeniu z tytułu czynności służbowych, związanych z zajmowanym stanowiskiem służbowym w wysokości 20.000 zł miesięcznie dla pracowników publicznych i w wysokości 30.000 zł miesięcznie brutto dla pracowników przemysłu i handlu państwowego oraz spółdzielczości.

Za Ministra Skarbu
T. Dietrich

60.

U C H W A Ł A RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1946 r.

w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowników.

W związku ze stwierdzonymi częstymi wypadkami przekraczania obowiązujących norm wynagrodzenia pracowników, a wobec bezwzględnej konieczności ścisłego przestrzegania wysokości ustalonych wynagrodzeń za pracę pracowników państwowych, samorządowych, oraz przedsiębiorstw państwowych i samorządowych Rada Ministrów

U c h w a ł a :

1) Wezwać wszystkich Ministrów, aby w podległych im resortach zwrócili baczność uwagę na przestrzeganie ustalonych zasad w dziedzinie wynagrodzeń pracowniczych, a w wypadkach stwierdzonych przekroczeń zarządzili wdrożenie postępowania dyscyplinarnego oraz kierowali sprawę do prokuratora o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności z art. 286 K. K.

2) Pracownikami w rozumieniu niniejszej uchwały są: funkcjonariusze państwowi, sędziowie i prokuratorzy, funkcjonariusze bezpieczeństwa publicznego, pracownicy samorządu terytorialnego, pracownicy instytucji ubezpieczeń społecznych, pracownicy instytucji zakładów i przedsiębiorstw państwowych i samorządowych lub znajdujących się w zarządzie Państwa i samorządu, jak również pracownicy wszelkich instytucji prawa publicznego oraz zakładów i przedsiębiorstw pozostających w zarządzie prawa publicznego.

3) Wynagrodzenie pracowników, których uchwała niniejsza dotyczy, nie mogą przekraczać

odpowiednich norm, ustalonych przepisami prawnymi i uchwałami Rady Ministrów, względnie zarządzeniami resortowych Ministrów, wydanymi w wykonaniu przepisów lub wymienionych uchwał, względnie układami zbiorowymi pracy, zarejestrowanymi zgodnie z przepisami prawa oraz dodatkowymi protokołami zawartymi w uzupełnieniu i zgodnie z układami zbiorowymi pracy.

4) W razie braku układu zbiorowego pracy lub dodatkowego protokołu uzupełniającego układ, obowiązują do czasu zawarcia układu lub dodatkowego protokołu względnie orzeczenia rozjemczego stawki wynagrodzenia wiążące strony w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały.

W razie wygaśnięcia układu zbiorowego pracy lub dodatkowego protokołu uzupełniającego układ, obowiązują do czasu zawarcia nowego układu lub dodatkowego protokołu, względnie wydania orzeczenia rozjemczego — stawki wynagrodzenia wiążące strony w dniu wygaśnięcia układu lub dodatkowego protokołu.

5) Pracodawca, zatrudniający pracowników w rozumieniu pkt 2 niniejszej uchwały zobowiązany jest przedstawić właściwym organom kontroli najpóźniej do 7-go każdego miesiąca listę pracowników, którym wypłacono w ciągu ubiegłego miesiąca kwoty przewyższające łącznie 15.000 zł z wyszczególnieniem poszczególnych pozycji celem stwierdzenia legalności tych wypłat.

6) Jeśli z tytułu kumulacji stanowisk w sektorach państwowych i samorządowych łączna kwota miesięcznego wynagrodzenia jednego pracownika przekroczy sumę 30.000 zł, kumulacja stanowisk wymaga uprzedniej aprobaty Prezesa Rady Ministrów.

7) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, Dyrektorem Biura Kontroli Krajowej Rady Narodowej oraz z właściwym Ministrem ustalą odrębną instrukcją sposób oraz organa kontroli i terminy, w jakich kontrola winna być przeprowadzona.

8) Uchwała niniejsza wchodzi w życie z chwilą jej ogłoszenia, z wyjątkiem punktu 5, który obowiązuje od dnia 1.II 1947 r.

61.

I N S T R U K C J A MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1947 r.

w sprawie kontroli wynagrodzeń za pracę pracowników państwowych, samorządowych, oraz przedsiębiorstw państwowych i samorządowych.

W myśl pkt 5 i 7 uchwały Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1946 r. w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych oraz na podstawie art. 4 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r.

o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Kontroli podlegają wynagrodzenia pracowników, zatrudnionych

- a) w administracji państwowej, sądownictwie,
- b) w samorządzie terytorialnym,
- c) w instytucjach ubezpieczeń społecznych,
- d) w instytucjach, zakładach i przedsiębiorstwach państwowych i samorządu terytorialnego lub znajdujących się w zarządzie Państwa i samorządu, jak również we wszelkich instytucjach prawa publicznego oraz zakładach i przedsiębiorstwach pozostających w zarządzie instytucji prawa publicznego.

2. Wynagrodzenia pracowników, zatrudnionych w wymienionych w pkt 1 instytucjach, zakładach i przedsiębiorstwach nie mogą przekraczać odpowiednich norm, ustalonych przepisami prawnymi i uchwałami Rady Ministrów, względnie zarządzeniami resortowych Ministrów, wydanych w wykonaniu przepisów prawnych lub uchwał, względnie układami zbiorowymi pracy, zarejestrowanymi zgodnie z przepisami prawa, oraz dodatkowymi protokółami, zawartymi w uzupełnieniu i zgodnie z układami zbiorowymi pracy. W razie braku układu zbiorowego pracy lub dodatkowego protokołu uzupełniającego układ obowiązują do czasu zawarcia układu lub dodatkowego protokołu względnie wydania orzeczenia rozjemczego stawki wynagrodzenia wiążące strony w dniu 19 grudnia 1946 r. W razie wygaśnięcia układu zbiorowego pracy lub dodatkowego protokołu uzupełniającego układ, obowiązują do czasu zawarcia nowego układu lub dodatkowego protokołu, względnie wydania orzeczenia rozjemczego — stawki wynagrodzenia wiążące strony w dniu wygaśnięcia układu lub dodatkowego protokołu.

§ 2. Do prowadzenia kontroli wynagrodzeń pracowniczych (§ 1) powołane są organa kontrolne:

1. Ministerstwo Skarbu we władzach i instytucjach państwowych (administracja) centralnych i naczelnich, asygnujących wynagrodzenia z kredytów i rachunków, otwartych w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu oraz w Izbach Skarbowych.
2. Terytorialnie właściwych izb skarbowych
 - a) we władzach i instytucjach państwowych (administracja), asygnujących wynagrodzenia z kredytów i rachunków, otwartych w izbach skarbowych z wyjątkiem Izb Skarbowych,
 - b) w wojewódzkich władzach i instytucjach samorządu terytorialnego oraz w Zarządzie Miejskim m. st. Warszawy i w Zarządzie m. Łodzi.

3. Terytorialnie właściwych urzędów rewizyjnych:

- a) w Centralnych Zarządach oraz w Zjednoczeniach przemysłu państwowego,
- b) w powiatowych i gminnych władzach i instytucjach samorządu terytorialnego,
- c) w przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych zarówno posiadających, jak i również niewyposażonych w odrębną osobowość prawną, przy czym do rzędu przedsiębiorstw państwowych zalicza się również przedsiębiorstwa zorganizowane na zasadach prawa handlowego, w których kapitale zakładowym uczestniczy wyłącznie Skarb Państwa (w osobie instytucji bądź przedsiębiorstw państwowych) lub obok Skarbu Państwa jedynie kapitał społeczny, reprezentowany przez instytucje względnie przedsiębiorstwa samorządowe albo spółdzielcze,
- d) w przedsiębiorstwach, pozostających pod zarządem państwowym i samorządowym oraz w przedsiębiorstwach, pozostających pod zarządem osób prawa publicznego.

4. Terytorialnie właściwych urzędów skarbowych

- a) we władzach i instytucjach państwowych, asygnujących wynagrodzenia z kredytów i rachunków, otwartych w kasach urzędów skarbowych,
- b) w pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym, a podlegających dykcjom przemysłu miejscowego w przedsiębiorstwach handlowych, usługowych i przemysłowych oraz określonych grupach tych przedsiębiorstw wyłączonych przez dyrektorów izb skarbowych w drodze specjalnego zarządzenia spod właściwości urzędów rewizyjnych dla celów podatku od wynagrodzeń,
- c) w innych instytucjach, zakładach i przedsiębiorstwach wymienionych w § 1, a nie podlegających kompetencji innych władz podatkowych w myśl § 2 pkt 1 — 3.

§ 3. 1. Pracodawcy, wyszczególnieni w § 1, obowiązani są przedstawić właściwym organom kontroli (§ 2) najpóźniej do dnia 7 każdego miesiąca imienny wykaz (listę) pracowników, którym wypłacono w ciągu ubiegłego miesiąca wynagrodzenie w kwocie przekraczającej 15.000 zł bez żadnych potrąceń, z uwidocznieniem w płaszczyźnie przepisów wymienionych w § 1 pkt 2.

2. Pracodawcy, którzy wynagrodzeń przekraczających 15.000 zł nie wypłacili, mają obowiązek złożenia w terminie przewidzianym w pkt 1 zawiadomienia o braku podstawy do sporządzenia listy (zawiadomienie negatywne).

3. Po raz pierwszy wykaz (listę) lub zawiadomienie negatywne należy złożyć w terminie do dnia 7 marca 1947 r. za pierwsze dwa miesiące 1947 r.
 4. W terminie przewidzianym w pkt poprzedzającym pracodawcy mają obowiązek łącznie z wykazem (listą) złożyć dwa egzemplarze odpisu norm, na których opiera się wysokość wypłacanych wynagrodzeń pracowniczych danego zakładu pracy, lub — o ile normy te posiadają moc prawną — powołać się na odpowiedni numer Dziennika Ustaw R. P. Natomiast w przypadkach, gdy na terenie jednego organu kontrolnego znajduje się więcej niż jeden zakładów pracy należących do jednego Zjednoczenia przemysłu Państwowego, a objętych tymi samymi normami wynagrodzeń, wówczas egzemplarze odpisu norm nadsyła jedynie właściwe Zjednoczenie z dołączeniem wykazu zakładów normami tymi objętych.
 5. O każdej zmianie podstawy (norm) do wypłaty wynagrodzeń pracowniczych pracodawca obowiązany jest zawiadomić organ kontrolny w terminie do dnia 7 miesiąca następującego po wprowadzeniu zmiany, z powołaniem się na odpowiedni numer Dziennika Ustaw R. P. lub z dołączeniem odpisu odnośnego zarządzenia w dwóch egzemplarzach.
 6. Pod pojęciem wynagrodzenia rozumieć należy wszelkie kwoty, wypłacone przez pracodawcę osobie u niego zatrudnionej na podstawie publiczno-prawnego stosunku służbowego lub prywatno-prawnej umowy o pracę, tj. wynagrodzenie zasadnicze, dodatki funkcyjne, naukowe, specjalne, reprezentacyjne, rodzinne, lokalne, mieszkaniowe, wyrównawcze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, za pracę nocną, akordowe, premie za wydajną pracę, prowizje, odszkodowania, taksy egzaminacyjne, promocyjne, żetonowe itp. kwoty, nie wyłączając zasiłków (zapomóg) i nagród. Do wynagrodzenia zalicza się również kwoty, stanowiące nadwyżkę wypłacanych pracownikom sum na pokrycie różnych kosztów (np. kosztów podróży, kosztów służbowych itp.) ponad normy, przewidziane w przepisach prawnych, uchwałach, zarządzeniach lub układach zbiorowych pracy (§ 1 pkt 2).
 7. Zamieszczona w wykazie wartość pieniędzy na wydanych pracownikom świadczeń w naturze powinna być poparta dołączonym do wykazu ilościowym i jakościowym zestawieniem wydawanych artykułów oraz wyszacowaniem ich wartości według cen wolnego rynku w sprzedaży spożywcom.
 8. Prowadzone przez pracodawców listy lub karty płacy powinny zawierać odrębne dla każdego pracownika wyszczególnienie wszystkich wymienionych w pkt 6 i 7 elementów składowych wynagrodzenia (również ewent. dodatkowe wynagrodzenie z tytułu zajęcia niezwiązanego z ich stosunkiem służbowym lub stosunkiem umownym o pracę), wypłaconych w danym tygodniu lub miesiącu oraz łączną ich sumę.
 9. Jeżeli z wynagrodzeń dokonywane są jakiegokolwiek bądź potrącenia (podatek od wynagrodzeń, danina narodowa itp.), lista płacy powinna zawierać wymienienie każdej kwoty podlegającej potrąceniu, sumę potrąceń oraz różnicę pomiędzy sumą wszystkich elementów wynagrodzenia oraz sumę wszystkich potrąceń, tj. kwotę przypadającą pracownikowi do wypłaty.
- § 4. Pracodawcy (§ 1) obowiązani są ułatwić organom kontrolnym przeprowadzenie czynności związanych z kontrolą wynagrodzeń pracowniczych, udzielać ustnych lub pisemnych wyjaśnień oraz okazywać na żądanie księgi handlowe, rachunkowe, listy płacy, zapiski, notatki, wykazy, asygnaty oraz wszelkie materiały (nawet poufne i tajne), które mogą mieć znaczenie przy kontroli wysokości wypłacanych wynagrodzeń. W razie uzasadnionej potrzeby — według uznania organu kontrolnego — pracodawcy obowiązani są wydać materiały, dotyczące wynagrodzeń, celem zabrania do lokalu będącego siedzibą organu kontrolnego na czas nie dłuższy niż dwa tygodnie.
- § 5. 1. Do celów prowadzenia kontroli wynagrodzeń pracowniczych w zakresie kompetencji izb skarbowych powołani są pracownicy Wydziału II, zajmujący się sprawami podatku od wynagrodzeń lub specjalnie w tym celu wyznaczeni przez dyrektorów izb skarbowych.
2. Urzędy rewizyjne stworzą referat kontroli wynagrodzeń pracowniczych, który będzie obejmował zarówno pracodawców podlegających kontroli opłacających podatek od wynagrodzeń, jakoteż pracodawców, których pracownicy korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń.
 3. Prowadzenie kontroli w zakresie uprawnień przysługujących urzędowi skarbowemu (§ 2 pkt.4) należy do zakresu obowiązków pracowników, zajmujących się sprawami podatku od wynagrodzeń.
 4. Izby skarbowe wystawią dla tych pracowników izby oraz podległych urzędów, którzy zajmują się kontrolą wynagrodzeń pracowniczych, specjalne upoważnienia do prowadzenia kontroli. Upoważnienia te przed rozpoczęciem kontroli powinny być okazane wraz z legitymacją służbową zwierzchnikowi instytucji kontrolowanej.
 5. Aparat organów kontrolnych powinien być zorganizowany w możliwie najkrótszym czasie, aby praca mogła rozpocząć się bez zbędnych opóźnień.
- § 6. Nadzór organu kontrolnego w zakresie kontroli wynagrodzeń pracowniczych obejmuje:
- a) prowadzenie ewidencji podlegających kon-

bezzwłocznie donieść o tym władzy przełożonej danego pracodawcy oraz odpis pisma przedłożyć drogą służbową Ministerstwu Skarbu.

§ 9. Organ kontrolny ma obowiązek przeprowadzenia kontroli wynagrodzeń pracowniczych co najmniej raz na pół roku u każdego pracodawcy znajdującego się w ewidencji pracodawców, w zakresie kompetencji rzeczowej. U pracodawców wpłacających podatek od wynagrodzeń kontrola ta powinna być przeprowadzona łącznie z dokonywaną kontrolą prawidłowości potrąceń podatku od wynagrodzeń, przy czym należy sporządzić dla każdej kontroli odrębny protokół.

§ 10. 1. Kontrola u pracodawców polega na sprawdzeniu,

- a) czy wszystkie przypadki wypłaty wynagrodzenia ponad 15.000 zł miesięcznie zostały ujawnione w złożonych organowi kontrolnemu przez pracodawców comiesięcznych listach;
- b) czy wykazane w listach wynagrodzenia obejmują wszystkie części składowe wynagrodzeń poszczególnych pracowników;
- c) czy wypłata wszystkich części składowych wynagrodzenia znajduje uzasadnienie w obowiązujących w stosunku do danego pracodawcy przepisach normujących kwestię wypłaty wynagrodzeń;
- d) czy listy płacy prowadzone są zgodnie ze wskazówkami zawartymi w § 3 pkt. 8 i 9;
- e) czy podatek od wynagrodzeń podległych opodatkowaniu został potrącony w należytej wysokości i wpłacony do kasy skarbowej we właściwym terminie.

2. Kontrolę przeprowadza się na podstawie prowadzonych przez pracodawcę ksiąg handlowych, rachunkowych, zapisków, wykazów potrąceń, list płacy, asygnat itp. dokumentów.

§ 11. 1. Kontrola powinna dążyć do ujawnienia wszelkich wynagrodzeń wypłaconych pracownikom instytucji zakładu lub przedsiębiorstwa, bez względu na charakter i tytuł wypłaty tych wynagrodzeń, a więc zarówno gotówkowych, jak i w naturze, okresowych, jednorazowych, stałych i okresowych (remuneration, gratyfikacje, koszty reprezentacji itp.). W tym celu należy zbadać nie tylko listy płacy względnie rachunki osobiste lub tzw. zablokowane rachunki osobiste wszystkich pracowników oraz rachunek płac, lecz również inne konta wynikowe w kierunku sprawdzenia, czy nie zawierają one obciążeń z tytułu wypłaty wynagrodzeń pracowniczych.

2. Przy sprawdzaniu wynagrodzeń w naturze należy zwrócić uwagę, czy wszystkie składniki tych wynagrodzeń zostały uwzględnione i należycie wycenione według cen wolnego rynku. Należy również zbadać, czy wypłacane pracownikom kwoty tytułem diet i zwrotów kosztów podróży lub innych kosztów służbowych nie przekraczają norm przewidzianych dla danego pracodawcy w odpowiednich przepisach prawnych lub zarządzeniach.

§ 12. Z każdej przeprowadzonej kontroli, niezależnie od jej wyniku, należy sporządzić protokół i odnotować datę kontroli oraz jej wynik w odpowiedniej rubryce ewidencji pracodawców. Protokoły z wynikiem negatywnym (gdź nie stwierdzono rozbieżności wyniku kontroli z danymi w składanych przez pracodawców listach) sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje u pracodawcy, drugi zaś po odnotowaniu w ewidencji podlega dołączeniu do teczki. W przypadku zaś stwierdzonych niezgodności list z danymi wynikającymi z zebranych w czasie kontroli materiałów lub z przepisami w zakresie wypłaty wynagrodzeń (§ 1 pkt. 2) należy sporządzić protokół szczegółowo wymieniający wszystkie stwierdzone niezgodności, przekroczenia i usterki. Protokół taki powinien być sporządzony w czterech egzemplarzach, z których jeden pozostaje u pracodawcy, drugi powinien być wysłany władzy przełożonej danego pracodawcy celem ewent. wdrożenia postępowania dyscyplinarnego lub skierowania sprawy do prokuratora o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności z art. 286 K.K., trzeci wysłany drogą służbową Ministerstwu Skarbu, Departament V, oraz czwarty po odnotowaniu w ewidencji dołączony do odpowiedniej teczki.

§ 13. Organa kontrolne (§ 2) mają obowiązek składania półrocznych sprawozdań według załączonego wzoru z działalności w zakresie kontroli wynagrodzeń pracowniczych:

- a) urzędy skarbowe i urzędy rewizyjne właściwym izbom skarbowym w terminie do dnia 15 stycznia i 15 lipca za każde ubiegłe półrocze kalendarzowe,
- b) izby skarbowe co do akcji kontrolnej prowadzonej samodzielnie oraz przez podległe urzędy rewizyjne i urzędy skarbowe do dnia 31 stycznia i 31 lipca za każde ubiegłe półrocze kalendarzowe.

§ 14. Instrukcja wchodzi w życie z dniem 1 marca 1947 r.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

IV. R Ó Ż N E

62.

O K Ó L N I K Nr. 50 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 marca 1947 r. L. D. V. 1600/3/47
(według numeracji Dep. V. Nr. 38/47)

w sprawie zasad opodatkowania w 1947 r. przedsiębiorstw państwowych oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych

I. W związku z przepisami art. 2 ust. (2) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym w brzmieniu dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1947 r. wyłączone zostały na rok podatkowy 1947 z pod opodatkowania według przepisów dział IV dekretu o podatku dochodowym i pociągnięte do obowiązku podatkowego według przepisów działu II tego dekretu podległego dyrekcjom przemysłu miejscowego Ministerstwa Przemysłu przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym.

Wszystkie zatem pozostałe przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym podlegają obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV, a to zgodnie z przepisami art. 2 ust. (2) dekretu.

II. Powołaną uchwałą Komitetu Ekonomicznego ustalona została na rok podatkowy 1947 stopa podatkowa dla obliczenia zaliczek na podatek dochodowy należnych od podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV w wysokości 25%.

W razie trudności ustalenia kwoty zysku (nadwyżki) na podstawie ksiąg należy przy obliczeniu zaliczek na podatek dochodowy w przedsiębiorstwach i majątkach podlegających opodatkowaniu według przepisów działu IV ustalać zysk (nadwyżkę) dla celów zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy według planów finansowo-gospodarczych rocznych bądź kwartalnych (planowej nadwyżki), a w braku tych planów — na podstawie obrotu miesięcznego przy zastosowaniu normy zyskowności.

Prowizoryczne ustalenie wysokości miesięcznego zysku (nadwyżki) na podstawie planów finansowo-gospodarczych lub na podstawie obrotu nie wyłącza prawa do sprostowania zaliczki

w trybie § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50).

III. Jednocześnie Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że zgodnie z wymienioną na wstępie uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1947 r. przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym, obowiązane są w roku 1947 do wnoszenia do urzędów rewizyjnych wpłat na Państwowy Fundusz Inwestycyjny w terminie płatności zaliczek na podatek dochodowy w wysokości:

1) równej wysokości zaliczek na podatek dochodowy, jeśli idzie o podatników podlegających opodatkowaniu według przepisów działu IV;

2) 25% dochodu będącego podstawą obliczenia zaliczki na podatek dochodowy, jeśli idzie o przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym podlegające opodatkowaniu według przepisów działu II.

Wniezione do urzędów rewizyjnych wpłaty na Państwowy Fundusz Inwestycyjny przekażą te urzędy niezwłocznie na rachunek Funduszu Inwestycyjnego w Banku Gospodarstwa Krajowego z podaniem sum oraz nazwy przedsiębiorstwa, od którego wpłata pochodzi.

Nieuiszczone w terminie wpłaty na Państwowy Fundusz Inwestycyjny stają się zaległością i podlegają natychmiastowemu przymusowemu ściągnięciu przez urzędy rewizyjne w trybie egzekucji administracyjnej.

IV. W związku z podwyższeniem od dnia 1 stycznia 1947 r. stopy zaliczek na podatek dochodowy dla niektórych podatników podlegających opodatkowaniu według przepisów działu IV oraz biorąc pod uwagę okoliczność, że niektóre przedsiębiorstwa i majątki państwowe mogły obliczyć zaliczkę na miesiąc styczeń 1947 r. przy zastosowaniu przepisów działu II. Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 38 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) przesuwa do dnia 15 marca 1947 r. termin, od którego należy nobierać dodatek za zwłokę od różnicy między kwotą zaliczki należnej według zasad niniejszego zarządzenia, a kwotą zaliczki dotychczas wpłaconej, pod warunkiem uiszczenia różnicy do wyżej wymienionego terminu (do dnia 15 marca 1947 r.).

Podsekretarz Stanu
T. Dietrich

VII. R U C H S Ł U Ż B O W Y

63.

WYKAZ

zmian personalnych w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej za miesiąc luty 1947 r.

Zmiana na stanowisku Ministra Pracy i Opieki Społecznej

Obywatel Minister Kuryłowicz Adam przekazał urzędowanie Obywatelowi Ministrowi Rusinkowi Kazimierzowi w dniu 7 lutego 1947 r.

Mianowani:

1. Sasim Stanisław Dyrektor Departamentu Opieki Społecznej w IV gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.
2. Mgr Mamrot Wanda Prowizoryczny radca w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych w VI gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.

Awansowani:

1. Giedyk Antoni Referendarz w Departamencie Ogólnym w VII gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.
2. Majewska Irena Podreferendarz w Departamencie Ogólnym w VIII gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.
3. Brustman Władysława St. rejestrator w Departamencie Opieki Społecznej w IX gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.
4. Łuczycki Stanisław Referendarz w Departamencie Ogólnym w VII gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.
5. Brzezińska Natalia Podreferendarz w Departamencie Opieki Społecznej w VIII gr. up. z dniem 1 lutego 1947 r.

Zmiany stanowisk:

1. Rosiński Zygmunt Sekretarz rachunkowy w Departamencie Ogólnym z dniem 1 stycznia 1947 r.
2. Zabenko Michał St. rejestrator w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 1 lutego 1947 r.

Przeniesieni:

1. Dąbrowski Lesław Obwodowy Inspektor Pracy 23 Obwodu w Sosnowcu w VI gr. up. — do Min. Pracy i Op. Społ. (Dep. Pracy) z dniem 25 stycznia 1947 r. na stanowisko inspektora.
2. Piechowicz Irena Kierownik Kancelarii II Okręgu Inspekcji Pracy w Warszawie w VIII gr. up. — do Min. Pracy i Op. Społ. (Dep. Pracy) z dniem 1 lutego 1947 r. na stanowisko podreferendarza.
3. Truchanowicz Zygmunt Zastępca magazyniera Min. Pracy i Op. Społ. (Dep. Op. Społ.) z up. rycz. — do Urzędu Rzecznika Interesu Publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych z dniem 20 lutego 1947 r. na stanowisko Kierownika sekretariatu w VII gr. up.

Przyjęci:

1. Mołotkiewicz Jan Monter silnikowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 1 lutego 1947 r.
2. Zawrot Piotr Kierowca samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 4 lutego 1947 r.

3. Woźny Józef Podreferendarz w Głównym Urzędzie Inwalidzkim w VIII gr. up. z dniem 6 lutego 1947 r.
4. Stolarski Stefan Monter samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 12 lutego 1947 r.
5. Lasecki Piotr Monter samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 15 lutego 1947 r.
6. Jabłoński Jerzy Pracownik umysłowy w Głównym Urzędzie Inwalidzkim z up. rycz. z dniem 12 lutego 1947 r.
7. Szubert Władysław Dozorca składów w Departamencie Opieki Społecznej z up. rycz. z dniem 10 lutego 1947 r.
8. Promowicz Janina Sprzątaczką w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 17 lutego 1947 r.

Zwolnieni:

1. Materski Aleksander Kierowca samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 8 lutego 1947 r. na własną prośbę.
2. Brzozowski Edward Pracownik umysłowy w Departamencie Opieki Społecznej w VIII gr. up. z dniem 10 lutego 1947 r. na własną prośbę.
3. ZasiECKI Jerzy Radca w Głównym Urzędzie Inwalidzkim w VI gr. up. z dniem 28 lutego 1947 r.
4. Boruch Michalina Urzędnik w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r. na własną prośbę przesłała na etat Ministerstwa Skarbu.
5. Popowski Jan Dozorca w Departamencie Opieki Społecznej z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.
6. Rynkowski Kazimierz Kierowca samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1927 r.
7. Pływaczewski Stanisław Monter w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r. na własną prośbę.
8. Żaboklicki Kazimierz Pomocnik montera w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.
9. Bednarski Jerzy Pomocnik montera w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.
10. Smolarski Tadeusz Kierowca samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.
11. Strelnik Witold Kierowca samochodowy w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.
12. Jakimowicz Antoni Pracownik fizyczny w Departamencie Ogólnym z up. rycz. z dniem 28 lutego 1947 r.

Uchylenie zawieszenia

1. Mgr Natraszewski Zdzisław z dniem 22 lutego 1947 r. przystąpił do pracy w Departamencie Opieki Społecznej (Wydział Opieki nad Dorosłymi) na stanowisku podreferendarza w VIII gr. up.

WYDAWNICTWA MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

CENA zł

BARAN I., inż. Światło i praca (Seria Ochrony Pracy, 5), Warszawa, 1946, str. VIII + 60.	70
MODLIŃSKI E., dr. Sądy Ubezpieczeń Społecznych, jako szczególne sądy administracyjne (Seria Ubezpieczeniowa, 1) Warszawa, 1946, str. XVI + 130.	190
Rady Zakładowe (Seria Prawodawcza, 1), Warszawa, 1945, str. 27.	10
Wytyczne w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy dla członków rad zakładowych (Seria Ochrony Pracy, 1), Warszawa, 1945, str. 32.	10
Dziennik Urzędowy M. P. i O. S. 1946 (<i>prenumerata roczna</i>).	300
" " " " 1947 Nr 1,	50
" " " " " Nr 2	40
" " " " " Nr 3	40
" " " " " Nr 4 (<i>w druku</i>)	40
Praca i Opieka Społeczna, kwartalnik, 1946 zeszyt 1 (styczeń — marzec)	wyczerp.
" " " " " " zeszyt 2 (kwiecień — czerwiec)	150
" " " " " " zeszyt 3 (lipiec — wrzesień).	150
" " " " " " zeszyt 4 (październ. — grudzień)	200
" " " " " " 1947 (<i>prenumerata roczna</i>)	500
" " " " " " zeszyt 1 (<i>w druku</i>)	30
Zbiór Układów Zbiorowych Pracy, 1946, Nr. 1 (z załącznikiem)	30
" " " " " " Nr. 2	12
" " " " " " Nr. 3	15
" " " " " " Nr. 4 (przem. poligraficzny)	25
" " " " " " Nr. 5	2
" " " " " " Nr. 6 (przem. budowlany)	20
" " " " " " Nr. 7 (dziennikarze)	20
" " " " " " Nr. 8	10
" " " " " " Nr. 9 (kom. samochodowa)	20
" " " " " " Nr. 10	10
" " " " " " Nr. 11	10
" " " " " " 1947, Nr. 1 (robotnicy rolni)	25
" " " " " " " Nr. 2 (adm. prac. rolni)	20
" " " " " " " Nr. 3	10
" " " " " " " Nr. 4	10
" " " " " " " Nr. 5	15
" " " " " " " Nr. 6 (przem. gastronom.-hotelowy)	20
" " " " " " " Nr. 7	5

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 300 zł.

Zamówienia i wpłaty należy kierować pod adresem:
Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej
Warszawa, Plac Dąbrowskiego 1

Drukarnia OMTUR, Warszawa, Polna 34

Cena niniejszego numeru 40 zł.